

rozhlédl a zamumlal, že takhle by vlastně mluvit neměl. Zkrátka a dobře, pokračoval dál původním lektorským tónem, z hlediska čistě technického by nejspřávnější bylo říct, že jsou to bubliny minulosti. A bubliny se tomu říká proto, že se v každém okamžiku snaží zaplnit celý vnitřní prostor helmy, aby se tam nemohlo objevit nic jiného, a aby tak ony bubliny neponechávaly ani místo, ani možnost pro poznávání toho, co se právě děje. Skřet píchl ukazovátkem do té části schématu, kde bylo zobrazeno cosi jako vertikální spirálová trubka, v níž přecházely rohy po setkání v týle, a řekl, že bubliny naděje vznikají v týlním copu po zušlechtění minulosti v rozích hojnosti. Jeli-kož se však minulost obohacuje výlučně jinou minulostí, bubliny naděje neobsahují nic jiného než právě onu minulost, která se jen ocitá v jakémsi jiném skupenství. Proto když se Asterisk zadívá do budoucna, nevidí tam nic jiného než minulost. Dolní část helmy je tu tedy především proto, aby se bubliny naděje zchlazovaly a získávaly jarní svěžest a pružnou energii čehosi nového. Jakmile pak puknou na mříži teď, vytvářejí tlak okolností, který minulost z horní části helmy vypudí do vstupní komory

rohů hojnosti a dál ho protlačí separačním labyrintem, kde vzniká proud vjemů.

Mostradamus

Co je to separační labyrint?

Ariadna

To je taková deska se spleťtými výřezy, která se nalézá v oblasti čela před vstupní komorou rohů hojnosti. Separací labyrint je nejdůležitější částí helmy hrůzy. Právě v něm se z ničeho utváří vše ostatní, tedy vzniká proud vjemů. Tamtéž dochází k separaci minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Minulost stoupá vzhůru, budoucnost klesá dolů, kdežto přítomnost v podobě proudu vjemů dopadá zvenčí na frontální sak, a vytváří tak utkvělou touhu cyklu zopakovat se znovu, čímž vzniká takové svého druhu perpetuum mobile.

Monstradamus

Okamžik. Takže bubliny naděje jsou prostě jinou formou minulosti, ano?

Ariadna

Ano, alespoň já tomu takhle porozuměla.

Monstradamus

A když prasknou, vzniká minulost, přítomnost a budoucnost?

Ariadna

No ano.

Monstradamus

Z čehož plyne, že minulost se rozpadá na minulost, přítomnost a budoucnost?

Ariadna

Ve skutečnosti je tohle všechno jen koloběh teď v různých stavech rozumu, stejně jako voda může být jednou ledem, jindy mořem a ještě jindy žízní.

Monstradamus

A proč v separačním labyrintu vzniká proud vjemů?

Ariadna

Pod tlakem okolností.

Monstradamus

Aha. Tak počkat. Separační labyrint je tedy umístěn uvnitř helmy?

Ariadna

Ano.

Monstradamus

Ale tys přece řekla, že proud vjemů dojmů dopadá na helmu zvenčí. Jenže jak je to možné, když vzniká uvnitř?

Ariadna

Na to jsem se taky ptala. Skřet se zasmál a odpověděl, že tento protimluv je jen zdánlivý. Jde o to, řekl mi, že ono „uvnitř“ a „zvenčí“, o němž mluvím, neexistují samy o sobě. Pod tlakem okolností se vytvářejí v separačním labyrintu, odkud postupují do rohů hojnosti, v nichž pak obohacují minulost až do stavu bublin naděje. Protože však

nikde vyjma rohů hojnosti „uvnitř“ a „zvenčí“ není, proud dojmů, vznikající uvnitř, může bez jakýchkoli problémů dopadat na helmu zvenčí. A totéž platí i pro vše ostatní. Skřet mě ale upozornil, že tohle by se v žádném případě nemělo považovat za reálné; ve skutečnosti je to jen přelud typu elektromagnetické indukce v transformátoru.

Monstradamus

Mnojo. A co je to Tarkovského zrcadlo?

Ariadna

To je takové malé opocené zrcátko, umístěné mezi sférou budoucnosti a mříží teď pod čtyřicetistupňovým úhlem. Jakmile se v něm odrazí bubliny naděje, stoupající zdola, najednou se objeví vpředu, v zamýšleném směru, a dávají tak vzniknout pocitu, že nějaký zamýšlený směr či dokonce kurs existuje.

Monstradamus

Aha. A proč je separační labyrint nejdůležitější částí celé konstrukce?

Ariadna

Za prvé se právě tam rodí příval dojmů. Za druhé tam vzniká „já“ a „ty“, pravo a levo, černá a bílá, páté přes desáté a vše ostatní. Tato část helmy hrůzy je nejdůležitější, řekl skřet, a nemění se už po mnoho tisíc let. V tom okamžiku dopadl sluneční paprsek na plakát vedle tabule, zobrazující krétskou minci, na níž byl vyražen nákres labyrintu. Výborně, řekl skřet, a tohle je vlastně separační labyrint. Vypadá velmi charakteristicky. Uprostřed je kříž, kam se dostaneme ihned po vstupu, a kolem kříže je nakupeno plno paralelních chodbiček, které člověka zprvu vedou jakoby do neznáma, ale pak se jako vítr navracejí na kruhy své. Je to nejběžnější vyobrazení labyrintu a právě ono se opakuje na téměř všech antických mincích a obrázcích. Když bychom všechny chodby rozvinuli, vytvoří přímku, což znamená, že jakmile do labyrintu vstoupíme, zabloudit nebo vyjít ven už nemůžeme. Právě proto lze rohy hojnosti, mříž teď, separační labyrint nebo minulost s budoucností chápat jako úseky stále stejné nepřetržité cesty, kterou ve skutečnosti nikdo nekráčí.

Monstradamus

A proč se rohy hojnosti jmenují právě takhle?

Ariadna

Protože je v nich plno všeho možného - něžných citů, pohledů úkosem, vznešených slov, posledních myšlenek a všeho ostatního. Je to takový depozitář, nebo možná smetiště. Ale tato nekonečná různorodost se ve skutečnosti skládá výhradně z minula. Nakolik jsem pochopila, rohy hojnosti fungují jako katalyzátory v chemické výrobě. Když se jimi pod tlakem okolností pohybuje minulost, mísí se se vším ostatním, zušlechťuje se a získává novou hodnotu, díky čemuž v týlním copu vznikají bubliny naděje, které probublávají oblastí budoucnosti, odrážejí se v Tarkovského zrcadle a jsou pak vnímány jako ještě nikdy nezakoušená svěžest nového dne.

Monstradamus

Já už dlouho cítím, že v tom všem je cosi v nepořádku, jenže co přesně, toho jsem se pořád nemohl dobrat. Ale teď jsem to asi pochopil. Kým vnímány?

Ariadna

Jakto - kým? Přece Asteriskem.

Monstradamus

A jsme doma. Protože kde je on sám - Asterisk? Nakolik tomu rozumím, helma je zařízena tak, že tam nedostaneš nejen hlavu, ale ani pěst. A na to ses asi nezeptala, co?

Ariadna

Ne, nezeptala. Skřet mi to řekl sám. Asterisk vzniká tamtéž, kde se rodí vše ostatní. V separačním labyrintu.

Monstradamus

No a dál?

Ariadna

Dál pod tlakem okolností dospěje do rohů hojnosti, smísí se se vším ostatním, zušlechťí se a v podobě bublin naděje se vrací na mříž teď.

Monstradamus

Ty mi nerozumíš. Já chci vědět, co je subjektem vnímání celé téhle xxx. Chci znát konečný subjekt. Copak to nechápeš? Kde je?

Ariadna

Co je to konečný subjekt vnímání, to doopravdy nechápu. Bezpochyby se však bude nalézat v rozích hojnosti, protože jinak nemá kde.

Monstradamus

Ale odkud se v tom případě bere?

Ariadna

Přece ze separačního labyrintu. Jako všechno ostatní.

Monstradamus

A kvůli čemu tedy bylo tohle vše zamýšleno?

Ariadna

Nevím.

Monstradamus

Dobře. Tak to vezmeme pěkně popořádku. Kde se rodí vjem?

Ariadna

Ten se utváří v separačním labyrintu.

Monstradamus

Z čeho?

Ariadna

Z minulosti. Byl vjem v minulosti nebo ne?

Monstradamus

Byl.

Ariadna

Tak proč by měl najednou z přítomnosti nebo z budoucnosti zmizet?

Monstradamus

Kampak nám asi zmizel Louskáček? Sám tohle všechno asi nedám dohromady.

Nutcracker

Já se zájmem sleduji vaši debatu.

Monstradamus

Obávám se, že se mi už brzy přehřeje helma hrůzy. Pokud se Asterisk, vnímání a všechny ostatní jevy utvářejí v separačním labyrintu, tak proč říkáme, že ono všechno vnímá právě Asterisk?

Ariadna

Skřet říkal, že to je jeho zvláštnost jakožto utvářeného jevu. Jinak řečeno - představa, že právě on vše ostatní vnímá, vzniká v separačním labyrintu společně se vším ostatním.

Nutcracker

A z čeho vzniká?

Ariadna

Z ničeho. Měls poslouchat pořádně.

Nutcracker

No dobře. Pak se ale taky musím na něco zeptat. Pochopil jsem správně, že Asterisk vzniká v separačním labyrintu?

Ariadna

Správně.

Nutcracker

A místo hlavy má helmu hrůzy?

Ariadna

Ano.

Nutcracker

Jenže z toho by plynulo, že helma hrůzy vzniká v separačním labyrintu, který je umístěn uvnitř této helmy...

Ariadna

Ano, to z toho plyne.

Nutcracker

Ale helma jako celek je přece větší než jedna z jejích součástí. Tak jak se může ocitnout v jedné z těchto součástí?

Ariadna

Skřet řekl, že pojmy uvnitř a venku existují jen v rozích hojnosti. Totéž se týká kategorií „větší“ a „menší“. V těch rozích je zkrátka obsaženo všechno, o čem se dá i nedá mluvit.

Nutcracker

Ale pak je i samá helma jen v těchto rozích hojnosti!

Ariadna

Řekla bych, že ano.

Nutcracker

Pak nám z toho ovšem vychází, že helma hrůzy v každém případě vzniká v jedné ze svých součástí. A existuje uvnitř jiné helmy. Jenže kde je pak zdravý rozum?

Ariadna

Jak to - kde? Přece v rozích hojnosti.

Nutcracker

To myslíš vážně, Ariadno?

Ariadna

No ano, asi ano. Ale možná taky ne. Upřímně řečeno jsem dost unavená. Pokud potkám skřeta, tak se ho na tohle na všechno určitě vyptám. Vymyslete si otázky.

Monstradamus

Vydrž to ještě chvíličku. Jak ten tvůj sen dopadl?

Ariadna

Po přednášce jsem vyšla na chodbu. Nikdo tam nebyl,

jen tam viselo velké zrcadlo v půlkulatém rámu. Došla jsem k němu, pohlédla do něj a probudila se.

Monstradamus

Cos tam uviděla?

Ariadna

Sebe.

Monstradamus

A jinak nic neobvyklého?

Ariadna

Měla jsem na sobě slaměný klobouk s kulatým dýnkem, na jehož střeše ležely dvě kytičky konvalinek upevněné vzadu. Ten klobouk měl hustý krajkový závoj s kulatými dírkami, za nímž ovšem tvář vůbec nebylo vidět. Všechno to vypadalo velice půvabně, ale mě to neznámo proč poplašilo. Pořád jsem nemohla pochopit, o co tu jde, ale pak jsem najednou v tom svém odrazu poznala onu bronzovou masku, polekala jsem se a sen okamžitě skončil. To je všechno, já jdu.

Organizm (-:

Mě teda hned napadlo, že ten páprda chodí ve virtuální helmě. Čestný pionýrský.

Nutscracker

Proč ve virtuální? To není virtuální helma, ale takový papiňák. Dětské hry. Já přece vím, jak funguje virtuální přílba, když si ji nasadí dospělí lidé. To s tím nemá nic společného.

Organizm (-:

A jak to teda funguje?

Nutscracker

Možná, že moc nerozumím tomu, co tudy proudí a v co se to proměňuje, ale moc dobře chápu, co člověk v takové helmě vidí a co si myslí, protože jsem se tím zabýval profesionálně. Studoval jsem problém volby v interaktivním prostředí. Tam jsme pracovali jedine s takovými helmami.

Organizm (-:

Vo něčem takovém jsem v životě neslyšel. Co je to?

Nutscracker

Představ si, že při koukání na akční film sám rozhoduješ o tom, kdo koho zastřelí. Jenže co by se stalo se scénářem, kdyby hlavního hrdinu zastřelili hned v první scéně? Kdybys zkrátka měl opravdu naprostou svobodu volby, mohlo by to vést k velmi smutným koncům. A umění má člověku přinášet radost, a ne žal.

Monstradamus

Přesně tak. A dokonce i když nás rozesmutní, musí nám ten smutek přinášet radost.

Nutscracker

Naprosto správně. Proto také ve skutečnosti žádná interaktivita neexistuje – ta je jen zdánlivá. Nebo je, jinak řečeno, přípustná jen v onom úzkém pásmu, kde jakákoli naše volba nemění podstatu věci. Hlavní problém spočívá právě v tom, abychom se svobody volby zbavili,

byli tvrdě nasměrováni k potřebnému vyústění a přitom si uchovali jistotu, že šlo o naši svobodnou volbu. Vědecky se tomu říká nucená orientace.

UGLI 666

Co je to?

Nutscracker

To by bylo na dlouhé vykládání.

Organizm (-:

No a co – já bych řekl, že stejně nemáme do čeho píchnout.

Monstradamus

Jistě, Louskáčku, jen to klidně vysvětli. Ať si hlavy odpočinou.

Nutscracker

Předpokládám, že nemusím vysvětlovat, co vidí Helmák?

Organizm (-:
Cože?!

Nutscracker

V profesionální hantýrce se tak říká člověku v helmě. Helmák je ten, kdo se ocitl v umělé dimenzi, která ho plně izoluje od reálného světa, a pohybuje se v ní, přesněji řečeno si myslí, že se v ní pohybuje. Dejme tomu, že ona umělá dimenze vypadá jako prostor, v němž stojí tři stejné mramorové vázy. Aby se scénář vyvíjel podle původního záměru, je naším úkolem dovést Helmáka k prostřední váze.

Organizm (-:

Tři stejný mramorový vázy. A má cenu si kvůli takový pitomosti navlíkat tu helmu?

Nutscracker

Místo váz to mohou být dveře, cesty na rozcestí, zkrátka cokoli, z čeho se dá vybírat. Na tom nesejde. Protože všechno, co je v helmě vidět, je diktováno speciálním

programem, a tento program se dá nastavit tak, že Helmák pokaždé dospěje k té volbě, kterou jsme předtím učinili my.

Organizm (-:

Ale nastavit se přece dá program, a ne ten pokusnej králik. Ten snad má svůj program.

Nutscracker

Přesně o tom taky mluvím. Když helma s Helmákem splynou v jediný celek, pak můžeme takříkajíc korigovat nejen knihu, ale i jejího čtenáře. Proto říkáme, že technologie korektur mohou být vnější nebo vnitřní. I když přesnou hranici mezi nimi přirozeně stanovit nelze.

Organizm (-:

Nešlo by to nějak jasnějc?

Nutscracker

Vnější technologie ovlivňují to, co vidíme, a vnitřní to, co si myslíme.

Organizm (-:

Nemoh bys uvýst nějakej příklad?

Nutscracker

Tím nejjednodušším korektorem je takzvané Přilnavé oko. Efekt vzniká tak, že při otáčení hlavy jedna ze tří váz jakoby přilne k našemu zornému poli a zůstává tam déle, než by měla.

Monstradamus

A co ty dvě další vázy? Stojí přece hned vedle. A podle zákonů perspektivy...

Nutscracker

Jaká bude v helmě perspektiva, o tom rozhodujeme my se zákazníkem. Jiné metodě se říká Závaží. Když se Helmák pokouší od naší vázy uhnout očima, program jeho pohyby zpomalí. A když se k ní zrakem přibližuje, tak ty pohyby naopak urychlíme. Jako bychom mu k noze přivázali takové matematické závaží, které buď mizí, nebo naopak zapůsobí. Proto bude pohyb směrem ke zvolené váze snazší než

k oběma dalším a během chaotických přesunů se Helmák poměrně rychle ocitne před tou, kterou jsme mu vybrali.

Organizm (-:

Matematický závaží. No to zní ohromně.

Nutscracker

Další technologii říkáme Pavlovova čuba - to je taková pomezní korekce na bázi podmíněných reflexů.

Organizm (-:

Aha, to je podle toho ruskýho vědce, kterej si všim, že se mu bouřej žaludeční šťávy pokaždý, když zazvoní telefon, žejo.

UGLI 666

Ale kdež, on prostě na psech zkoumal podmíněné reflexy.

Nutscracker

Ty názvy jsem nevymýšlel já. Když se díváte na vázy, které

chceme z volby vyloučit, začnou vás pálit oči, nepříjemně vám hučí v uších, nebo vás dokonce zasáhne elektrický výboj. Proto se na ně zbytečně dívat nebudete.

UGLI 666

Ale toho si přece každý hned všimne!

Nutscracker

No a to právě chceme, aby si toho každý hned všiml, učinil si z toho příslušný závěr a příště se díval jen tam, kam potřebujeme my. Tohle je levnější technologie pro země třetího světa. Pokud nám to ale rozpočet dovolí, můžeme využít například infrazvuku. V takovém případě si Helmák nevšimne vůbec ničeho, jen se u něj při pohledu na jakoukoli jinou vázu než tu námi vybranou dostavuje pocit ponurého mystického děsu. A pak je tu takříkajíc reverzní metoda - stimulace centra spokojenosti a libosti při správné volbě. Dřív se pro tenhle účel musela voperovat elektroda, kdežto dnes postačí farmakologické postupy nebo přizpůsobení se delta-rytmu mozku.

Organizm (-:

No to sou mi věci. Takže když se díváme na interaktivní biják, tak se s náma dějou takovýhle kejkle?

Nutscracker

To bych neřekl. Tyhle pokusy se rozhodně nedělaly kvůli kinu. A dokonce ani kvůli virtuálním realitám. Jen se prostě modelovaly. Všechny tyhle práce jsou tajné. Jenže když jsme teď takříkajíc utajeni my všichni, tak si myslím, že vám to klidně vyložit můžu.

Organizm (-:

A co je to ten vnitřní korektor?

Nutscracker

No - například Sluneční polibek. Váze, kterou si máme vybrat, se dostává pozitivní emocionální stimulace za pomoci využití obecně respektovaných estetických kódů; prostě je třeba uložit pozitivní vnitřní obsah.

UGLI 666

A ten pozitivní vnitřní obsah je uvnitř vázy nebo uvnitř pozorovatele?

Nutscracker

To je složitá věc. Ale dalo by se to říct jinak - uvnitř helmy. Ačkoli - to všechno jsou jen slova. Radši vám vysvětlím, jak se to dělá. Dejme tomu, že na naši vázu dopadá sluneční paprsek nebo k vašemu sluchu přesně ve chvíli, kdy se váza dostane do vašeho zorného pole, doléhá jímavá melodie. Reverzní technice se zase říká Mlha a tma. Když se například podíváte na vázu, kterou jsme vám nevybrali, zajde slunce za mraky, klesne šedivá mlha a začnou se ozývat nepříjemné zvuky.

Organizm (-:

No to je teda dílo! A co dál?

Nutscracker

Nebo existuje taky technika Sedmá pečeť. Váza, kterou si má náš svěřenec vybrat, se zdůrazní za pomoci tajem-

ných znaků jitrících obrazotvornost nebo prostě vyvolávají zájem. Může to být cokoli - otisk lidské dlaně přímo na váze, šipky na zemi, které směrem k ní ukazují, bílý holub sedící na jejím okraji, tajemné graffiti a tak dále. Taky k tomuhle postupu existuje reverzní princip, kterému říkáme Le Pen Club. V takovém případě vázy, které chceme z výběru vyloučit, hustě počmáráme těmi nejodpornějšími nadávkami a kletbami, vyvedenými pokud možno nikoli barvou, ale rovnou xxx. Přirozeně virtuálním.

Organizm (-:

No a co - to von si Helmák ničeho nevšímne?

Nutscracker

Kdybychom kteroukoli z těchto technik použili v čisté podobě, mohla by snadno být odhalena. My ale techniky kombinujeme, což se dělá velmi rafinovaně, a to tak, že všechny ty metody v rychlém sledu střídají jedna druhou a jejich intenzita neustále zůstává těsně pod prahem lidského vnímání. Tím se dosahuje prakticky

stoprocentní účinnosti manipulace, která přitom zůstane naprosto nezpozorována.

Organizm (-:

Jasnačka. Je to jako na asijském nádraží. Cestující si myslí, že ho chce voblafnout skořápkář, jenže ve skutečnosti jsou největší svině všichni jeho spoluhráči, přestože se spolu pořád hádají, nebo se dokonce perou.

Nutscracker

Přesně tak. Jedině že v našem případě jsou svině všichni na nádraží - včetně atlantů nad vchodem.

Ariadna

Ty jsi ale hlavička, Louskáčku. Jak jsem tě tak poslouchala, napsala jsem ti báseň. Věnuju ji tobě, Romeovi a Izoldě. Mám ji přečíst?

Nutscracker

Jen do toho!

Ariadna

Cvičená čubo, Přilnavým okem
skrz Mlhu a tmou teď do okna zírej.
Můj Mínoťaure! Vstup ke mně skokem!
Nestoudně vem si mě, krutě mě svírej...

Nutscracker

Jako vždy velmi působivé. Část tvého přání už ostatně splnil. Sundal si helmu, pod níž chybí hlava. Řekl bych, že obnažit se nestoudněji už snad ani nejde.

UGLI 666

Jedno jsem ale z toho tvého výkladu nepochopila, Louskáčku. Jak je možné nepozorovaně vyměňovat to, co má člověk přímo před očima? Mám tomu rozumět tak, že se na cosi díváme, a když najednou uvidíme něco docela jiného, tak si toho vůbec nevšimneme?

Nutscracker

To jsem zpočátku taky nemohl pochopit. Jenže pro Helmáka to „vyměňovat“ nemá žádný konkrétní obsah.

V životě je přece všechno, co vidíme, závislé na tom, kam se díváme. Jenže když máte na hlavě helmu, je to přesně naopak - to, kam se díváte, se odvíjí od toho, co vidíte. Je to jasné?

UGLI 666

Ne tak docela.

Nutscracker

V životě budete vidět to, co máte před očima, i kdybyste prdelkou vrtěla sebevíc. Kdežto v tomhle případě budete vidět to, co máte před očima, ať hlavu otočíte, kam chcete. A to jsou, jak se říkávalo u nás v xxx, dva velké rozdíly, i když to zní téměř identicky. Vy totiž ne-disponujete žádnou nezávislou soustavou souřadnic a všechno, co vidíte, proto určujeme my. Proto taky nemáte nejmenší tušení, co se děje. Takže život už pro vás není to, co je reálná skutečnost, ale to, co je vám předstíráno. Vám se zdá, že se naprosto přirozeně rozhlížíte kolem sebe, jenže ve skutečnosti zrakem neustále narážíte na našeho kandidáta, tedy s prominutím na

naši vázu, a přitom se neznámo proč cítíte neobyčejně lehce, ba přímo euforicky. Jenže na to, proč to tak je, se neptáte, stejně jako se neptáte na to, proč je dnes tak slunečno.

Organizm (-:

Dobrá vejmluvička!

Nutscracker

No a když se někdy klient ohlédne příliš prudce, takžé Přílnavé oko i Sluneční polibek přestanou fungovat, okamžitě zareaguje Mlha a tma se Závažím.

Organizm (-:

Nojo, Louskáčku, tak teď už je jasný, čím se zabýváš. Hele, a nemoh bys jako profík vodhadnout, jestli nás tu náhodou někdo nemasíruje podobnejma metodama?

Nutscracker

To si musím promyslet.

UGLI 666

Už dávno jsem si povšimla, že ateisté se místo víry vy-
zbrojují přízrakem spiknutí. Pořád se jim zdá, že jimi ně-
kdo manipuluje, někdo je hypnotizuje, očenicává a od-
poslouchává. A ten někdo je prostě ďábel a hotovo. Jde
o to, že od ateismu ke schizofrenii je jen krůček a že ve
většině případů už byl učiněn. Třeba ty, Organisme. Máš
pocit, že tě někdo manipuluje?

Organizm (-:
Přísně vzato jo.

UGLI 666

A v čem spočívá ta manipulace?

Organizm (-:
No - například v tom, že jsem tady zamčenej. Nebo
v tom, že do mě už druhej den cpou lívance.

UGLI 666

Aha, takhle to cítíš... To není manipulace, to je trest Boží.

Organizm (-:
Já ti hned vysvětlím, Ugly, jak tady s náma manipulujou.
Dejme tomu, že ten kastrol na Asteriskově hlavě je přece
jen virtuální helma.

UGLI 666
A dál?

Organizm (-:
Je možný, že všechno, co teď vidíme, je něco jako ten
plácek se stejnejma vázama, mezi nimiž je jedna ze všech
nejstejnější.

Nutscracker

Jenže kdyby námi někdo chtěl takto manipulovat, mu-
seli bychom ty helmy mít na hlavách.

Organizm (-:
A co když už je máme?

Nutscracker

Tak si osáhej obličej. Cítíš nějakou helmu?

Organizm (-:

Necítím, jenže...

Monstradamus

Já už vím, nač se teď zeptá. Zeptá se, jestli se za pomoci helmy dá simulovat to, co cítíme rukama.

Organizm (-:

No jasně. A řek bych, že je to naprosto přirozená otázka.

Nutscracker

Pokud se helmou simuluje všechno, tak už to není žádná helma a žádná simulace. Pak už je to život.

Organizm (-:

Pořád jsi ale nevysvětlil jednu věc, Louskáčku. Kdo zapíná všechny ty přilnavý voči a sluneční polibky? To přece musí někdo řídit...

Nutscracker

Samozřejmě. Na to u zvláštního monitoru sedí operátor. A svého Helmáka vidí jako bod na stínítku radaru. Vázy by mohly symbolizovat dejme tomu rudé kosočtverce. A k tomu je na obrazovce i menu manipulací. Dál už všechno běží stejně jako ve Windows - click and drag.

Monstradamus

Click and drag. To je výborná reklama pro dvojbřitou sekyru.

Organizm (-:

A nedalo by se to udělat vobráceně?

Nutscracker

Jak to myslíš?

Organizm (-:

No - že by tu virtuální helmu měl na hlavě operátor, kterej všechny ty manipulace řídí. A ten operátor by nějak nutil vostatní vidět to, co vidí sám...

Nutcracker

A jak by je donutil?

Organizm (-:

No hypnózou.

UGLI 666

Výborně. Na tohle slovo čekám už dlouho.

Nutcracker

Já toho o hypnóze moc nevím. Jenže kdyby to byl tak zdatný hypnotizér, že by dokázal ostatní přinutit vidět to, co vidí sám, tak nač by vůbec nějakou helmu potřeboval?

Organizm (-:

Aby věděl, co maj vědět ty ostatní.

Monstradamus

A mohli bychom zajít ještě dál. Že by to nejen viděl, ale doopravdy by se tam ocitl. Asterisk nosí helmu, ve které

vidí labyrint. A my všichni jsme uvnitř toho labyrintu. A on námi manipuluje.

Nutcracker

Takže my všichni se nalézáme v Mínótaurově hlavě?

Monstradamus

Řekněme to tak, že se nalézáme v prostoru, který on vidí.

Nutcracker

Ale kde je v tom případě sám Mínótaurus?

Monstradamus

Musíme předpokládat, že v prostoru, který Ariadna vidí ve snu.

Organizm (-:

A je vymalováno. Jestli si dobře vzpomínám, Louskáčku, tak ses úplně na začátku ptal, „kde je to tady?“. V té chvíli jsem tvý otázce nerozuměl. Jenže to tady je v helmě hrůzy - tak je to!

Nutcracker

To by nám ale vznikal malý nesoulad. Na jedné straně námi všemi Mínotaurus manipuluje, jenže na druhé straně nemá hlavu... Ačkoli - a teď nemám na mysli tento konkrétní případ - jako profesionál mohu potvrdit, že od tohoto jevu se v reálném životě odvíjejí všechny problémy.

Organizm (-:

No jasně. Ten Asterisk má v helmě akorát nějakou varnou konvici na sluneční baterku. Tak jak může rozhodovat vo tom, kdy nasadí Sluneční polibek a kdy Sedmou pečeť?

Monstradamus

Přece automaticky. Všechno přece může záležet na tom, v které výseči helmy hrůzy zrovna pukla bublina naděje.

Organizm (-:

Jenže sluneční paprsek nebo bílýho holuba vidím já, a ne ten Asterisk. Já už tomu teda nějak přestávám rozumět. Kdo na sobě má helmu hrůzy? Já, nebo Mínotaurus?

Nutcracker
Přece Helmák.

Monstradamus

O helmě už mluvíme příliš dlouho. Nemohu se zbavit dojmu, že si ji znovu a znovu zkoušíme. Aby nám za chvíli k té hlavě nepřirostla. Já bych změnil téma.

Organizm (-:

Jasně, to je výtečnej nápad. A mě zrovna něco napadlo. Zamejšlel se někdo nad tím, proč maj Hvězdný války tak divný pokračování - že se nenatáčelo to, co přišlo po třetím dílu, ale to, co bylo před prvním?

Monstradamus

No a co?

Organizm (-:

Na konci třetího dílu zemře Darth Vader, a tím celý Hvězdný války končej. Dál už pokračovat nemůžou, protože von je Mínotaurus celýho toho jejich světa, a ta černá

ptákovina, co má na hlavě, je helma hrůzy. A von si je všechny jen myslí - Luka Skywalker, roboty, Chewbacca a všechno vostatní. Proto po jeho smrti žádný další pokračování není možný.

Monstradamus

Jenže Darth Vader si přece helmu sejme těsně před smrtí. A pod ní má obyčejnou hlavu, i když samý šrám.

Organizm (-:

Nojo, vona je to nakonec normální sci-fi.

Nutscracker

Ovšem, Organisme. Tomu říkám myšlenka! Jiný Mínotaurus je třeba železná maska. Když ho předhodili ke zprznění markýzu de Sadeovi, začala revoluce, protože on si ze samé bolesti v xxx přestal myslet královskou Francii.

Romeo-y-Cohiba

Jsi tady, Izoldo?

IsoldA

Ano.

Romeo-y-Cohiba

Zrovna jsem se vrátil. Co se tu děje?

IsoldA

Nic zajímavého. Louskáček ostatním vykládal o politice. Kdežto já ještě před chvílí byla ve Versailles.

Monstradamus

To byla poznámka ke královské Francii, Louskáčku. Markýz nakonec nebyl ani zdaleka tak příšerný, jak si myslíme.

Romeo-y-Cohiba

Bylo to hrozně jednotvárný, ty keře, pak zátočina, zase keře, rozcestí, zase zátočina a takhle až do zpitomění. Široký je to tak šest stop.

IsoldA

Kolik je to metrů?

Romeo-y-Cohiba

Dva. Připadáš si v tom, jako krysa v labyrintu. Jednu chvíli už jsem si řekl, že toho bylo dost, a pokusil se těma kerama prolézt. Zrovna teď. Jenže vevnitř je plot z ostnatýho drátu - asi jako armatura v betonový zdi. A já si pořád říkal, jak asi dosáhli toho, že ty živý ploty jsou tak rovný.

Isolda

Ten labyrint tě ale měl přivést do mého parku. Prostě jsi nešel dost daleko. Pod nohama přece máme stejnou hlínu. Běžovou.

Romeo-y-Cohiba

Celou cestu jsem zahejbal doprava. Což je legrační. Taková recidiva z dětství. Však to znáš - vzpomínky ozářené teplým zapomenutým světlem, v němž, jak se ti zdá, musí být ukryto to úplně nejdůležitější. Taková dobrodružná knížka, kterou jsi kdysi dávno četla. No a tam se psalo, že když v jakýmkoli labyrintu zatačíš pořád doprava, tak se nakonec musíš dostat ven. Tak jsem to zkrátka zkusil. Asi to bylo správný, protože na ledacos zajímavýho jsem

nakonec narazil. Viděl jsem jednu z těch tvejch fontán. I když jen zdálky.

Isolda

Tak vyprávěj.

Romeo-y-Cohiba

V jednom takovýh zákoutí labyrintu je lavička. Úplně vobýčejná, jako někde v parku. Tak jsem si na ni vylez, až na vopěradlo, a očima jsem se dostal na úroveň horní hrany toho živýho plotu. Na jedný straně jsem zahlídl proud vody tryskající k nebi a na druhý - ve strašný dálce - nějakou střechu, která vypadala jako celá začazená. Tu střechu jsem viděl špatně, bylo to fakt daleko, ale ta tryskající voda byla divná - nahoru šel jen jeden pramen, ale zpátky k zemi se jich vracelo hned několik. No, možná to byl jen takovej optickej efekt.

Isolda

Nene, to je v pořádku. Já tu fontánu znám. V té jsou taky bronzové sochy. Je tam had a takový... teď jsem

zapomněla, jak se jmenuje, vypadá jako čuník s dlouhými bodlinami.

Romeo-y-Cohiba

Dikobraz.

Isolda

Aha, máš pravdu. Dikobraz sedí na bronzovém pařízku, z kterého na všechny strany stéká voda, jako by se to zvířátko strašně polekalo. No a had, stočený do několika smyček, se blíží k pařezu a chrlí k nebi vysokánský proud vody, která se nahoře dělí do tří pramínků a jako déšť dopadá na dikobraza i na všechno kolem. Moc krásná fontána. Když jsem ji viděla poprvé, vznášela se v mračnu vodních krůpějí malá duha, a od té doby mám právě tuhle ze všech nejradši. Ve skutečnosti jsou ty proudy tři, ale různě silné. Trysky, z nichž voda vyráží, jsou ve zmijí tlamě natešnány jedna na druhou. Proto se zdá, že k nebi směřuje jen jeden pramen a dolů dopadají tři. A taky jsem si vzpomněla na to tvoje tetování s ropou a jachtařským klubem. Dělí se ten vodní pramen, cos ho viděl přes keře, na tři?

Romeo-y-Cohiba
Řek bych, že ano.

Isolda

Ale jist si tím nejsi, že?

Romeo-y-Cohiba

Když jsem vylez na opěradlo lavičky, viděl jsem proud vody a střechu toho domu. Jenže dlouho se takhle vydržet nedá – pořád balancuješ, pak ztratíš rovnováhu a musíš zase skočit dolů. Takže do detailu ti to neřeknu. Ale jestli je to ta tvoje fontána, tak pokud se postavíš vedle ní, musíš vidět můj labyrint.

Isolda

Vedle fontány s hadem a dikobrazem je stěna z vysokých keřů, ale co je za ní, to netuším. Je velmi dlouhá – chvíli jsem podél ní šla, ten živý plot ohrazuje kus mého parku. Řekla bych, že za ním je právě ten tvůj výběh.

Romeo-y-Cohiba

Pokud jsi tudy procházela, tak nás od sebe v určitým okamžiku mohlo dělit třeba jen deset stop. Já u té stěny byl taky, akorát z druhý strany. A jsem si skoro jistej, že je to vnější hranice. Protože zaprvní v ní není jen jeden ostnatej plot, ale hned dva. A zadruhý je v jednom místě jasně slyšet pleskání padající vody. Jo, a ještě něco. Tam, co je slyšet tu vodu, vystupuje z živýho plotu dlouhá zeď. Vypadá to na zadní trakt nějaký budovy. Je pomalovaná zlatorůžovýma amorkama, který vytrubujou na mořský ulity. Máš tam něco takovýho?

Isolda

Vpravo od fontány skutečně stojí takový přízemní pavilon. Vypadá to jako kolna na zahradnické nářadí, ale hodně velká. Jeho zadní část mizí v živém plotě. Jedině ty amorky jsem neviděla.

Romeo-y-Cohiba

A můžeš dovnitř?

Isolda

Je tam zamčeno. Jsou v té tvé zdi dveře?

Romeo-y-Cohiba

Jsou.

Isolda

Jdou otevřít?

Romeo-y-Cohiba

To jsem teda upřímně řečeno nezkoušel. Chvilku jsem u nich stál, ale pak se mi udělalo takový mdlo, že mi až zabušilo ve spáncích. Já teda rozhodně lekavej nejsem, ale tohle mě vzalo. A přitom nebylo proč. Jen mě tak napadlo: Čertví, co je tam vevnitř. Co kdyby to náhodou byl Mínótaurus?

:~))

UGLI 666

Umíš latinsky, Louskáčku?

Nutscracker

Senát a lid římský. P-Q-R-S. Ne, to si pletu s abecedou.
Římani měli S-P-Q-R.

Monstradamus

Na co potřebuješ latinu, Ugly?

UGLI 666

Potřebuji přeložit několik slov.

HELMA HRŮZY

Monstradamus

A nemohl bych to zkusit já?

UGLI 666

Co je to „aiselceclesia“?

Monstradamus

Nevím.

UGLI 666

A „ieselceaeclesi“?

Monstradamus

Taky nevím. Ale jsi si jistá, že je to latina?

UGLI 666

Co jiného by to mohlo být?

Monstradamus

To zatím netuším. Neřekla bys mi celou větu?

UGLI 666
Je hrozně dlouhá.

Monstradamus
Tak aspoň ještě pár slov.

UGLI 666
Začíná to takhle: „aiselceclesia ieselceaeclesi selceataec-
les elceatctaele“.

Monstradamus
Dost - to zatím stačí.

UGLI 666
Co je to?

Monstradamus
Nesmíš na mě tak rychle. Nech mě chvílku přemýšlet.

Nutscracker
Kde se to vzalo, Ugly?

UGLI 666
V labyrintu.

Nutscracker
Ty máš za dveřmi labyrint?

UGLI 666
A co bych tam podle tebe měla mít?

Nutscracker
No katakomby.

Monstradamus
Nech toho pošklebování, Louskáčku.

UGLI 666
V katakombách vznikla víra. To by od Pána byla velká
vzpruha.

Nutscracker
Předtím říkala, že tam má sál s lavicemi. Ne labyrint.

UGLI 666

Že se radši nestaráš o ty své čubky, Louskáčku. Tak rozumíš už něčemu, Monstradame?

Monstradamus

Ta slova byla napsána ve sloupci, jedno pod druhým?

UGLI 666

Ano.

Monstradamus

A mohla bys mi napsat to, co bylo uprostřed?

UGLI 666

Jak to myslíš? Jak uprostřed?

Monstradamus

Sedmý řádek shora, aby to pro tebe bylo jednodušší.

UGLI 666

Eatcnasanstae.

Nutscracker

Jasně - Eat Nasa. Jiné aluze tu nevidím.

Monstradamus

Kdes to našla?

UGLI 666

O tom bych mluvila nerada.

Monstradamus

No a řekneš nám to, když se mi podaří celý nápis rekonstruovat?

UGLI 666

To ano.

Monstradamus

Takže - nápis vypadal takto:

A I S E L C E C L E S I A
I S E L C E A E C L E S I
S E L C E A T A E C L E S
E L C E A T C T A E C L E
C E A T C E A N C T A E C
E A T C N A S A N C T A E
C E A T C N A N C T A E C
L C E A T C N C T A E C L
E L S E A T C T A E C L E
S E L C E A T A E C L E S
I S E L C E A E C L E S I
A I S E L C E C L E S I A

UGLI 666

No to je správně! A jaks to udělal?

Monstradamus

Dominus illuminatio mea.

UGLI 666

Co to znamená?

Monstradamus
Bůh mě osvítil.

UGLI 666

Já mám na mysli, co znamená ten můj nápis.

Monstradamus

A co si o tom myslíš ty sama?

UGLI 666

Já v tom žádný smysl nenalézám. Tak v čem je?

Monstradamus

Smysl může být všelijaký - podle toho, kdes ten nápis našla. Takže ti nezbývá než to všechno poctivě vypovědět.

UGLI 666

Dobrá. Za dveřmi opravdu mám sál s lavicemi. Jenže nejdřív jsem si ho ani pořádně neprohlédla. Zato když jsem si ho prohlédla... Já ani nevím, Monstradame, jestli mi to budeš věřit, nebo ne.

Monstradamus

Zkusím to.

UGLI 666

Mám tam chrám. Gotický chrám.

Nutscracker

Ale před chvílkou jsi říkala, že je tam labyrint.

UGLI 666

Ten je tam taky, jenže uvnitř chrámu. A před vchodem do toho labyrintu je na podlaze vyložen jiný latinský nápis:

HVNC MVNDVM TIPICE LABERINTHVS DETONAT
ISTE:

INTRANTI LARGUS, REDEUNTI SET NIMIS ARTVS SIC
MVNDO CAPTVS, VIVICORVM MOLLE GRAVATVS VIX
VALET AD VITE DOCTRINAM QVISQVE REDIRE.

Monstradamus

To znamená zhruba toto: Labyrint představuje svět, ve kterém žijeme - je široký u vchodu, ale úzký u východu. Ten, kdo zabředl do radovánek tohoto světa a je obtěžkán jeho hříchy, může si doktrínu života znovu osvojit jen s velkými obtížemi. Hlavně se mě teď neptej, co je to doktrína života. A opravdu tam byl široký vchod a úzký východ?

UGLI 666

Tam vchod ani východ v běžném slova smyslu nebyl vůbec. Celý labyrint je vyložen na podlaze chrámu bleděmodrým mramorem. Je to zkrátka mozaika.

Nutscracker

Copak on existuje nějaký bleděmodrý mramor?

UGLI 666

Existuje.

Nutscracker

A kde se v chrámu vzal labyrint?

UGLI 666

První kanovník řekl, že labyrint je součástí tohoto chrámu i mnoha jiných, protože ukazuje celou složitost křesťanské pouti životem.

Nutscracker

První kanovník?

UGLI 666

Ano. Ale druhý kanovník namítl, že křesťanská cesta je prostá a rovná jako šíp. A zákoutí a slepé uličky labyrintu že symbolizují hřích, v němž bezvýhodně bloudí padlé duše. Na což mu první kanovník odpověděl, že měl na mysli prakticky totéž, protože hřích je pokřivení, které se děje na oné přímé křesťanské cestě. Ale i kdyby naše životní cesta byla sebekřivolačejší, pokud ten, co po ní kráčí, spočinul v lůně Církve, jednoduchá aritmetika dobrého a špatného přestává fungovat a začíná platit vyšší matematika ducha.

Nutscracker

Vida, tak už tady máme druhého kanovníka.

Monstradamus

A co to má být – ta vyšší matematika?

UGLI 666

Ten, kdo přijímá Svaté Dary, může svou životní pouť nezávisle na všeobecné pokřivenosti života na každém jejím nekonečně malém úseku považovat za přímou. A když je jeho cesta přímá v každém svém úseku, je tedy přímá vždy a pořád a Pán jeho duši nezavrhne. Takže vznikají taková matematická křídla, která nás z hloubi našeho pádu povznášejí do výšin.

Nutscracker

Ale co je to zač, ti kanovníci? To jsi opravdu někoho potkala?

UGLI 666

Byli dva. Klečeli a modlili se nedaleko oltáře. Já způsobila hluk, oni si mě povšimli a přispěchali mi se svými výklady a ponaučeními na pomoc.

Nutscracker

Vyprávěj nám o nich.

UGLI 666

Řekli mi, že kdysi dávno, když víra v našich duších byla ještě silná, mohl kněz vyslat kajícího se hříšníka na pouť do Svaté země. Jenže později, když víra začala slábnout...

Nutscracker

Nás jejich ponaučení nezajímají, popiš nám je samotné. Copak to pravdu nechápeš? Tady přece ještě nikdo nikoho nepotkal.

Monstradamus

A co Ariadna?

Nutscracker

Té se všichni jen zdáli. To vám opravdu musím vysvětlovat ten rozdíl?

Monstradamus

Jen vysvětluj, Louskáčku.

Nutscracker

Copak ty nechápeš, v čem je rozdíl mezi snem a realitou?

Monstradamus

Já nechápu, v čem je rozdíl mezi dvěma příběhy.

Nutscracker

Přece v tom, že jeden se odehrál ve snu a druhý ve skutečnosti.

Monstradamus

Já vidím jen písmena na monitoru.

Nutscracker

Už zase? Ani nevíš, jak mě unavuješ. Jsi pořád tady, Ugly?

UGLI 666

Ano.

Nutcracker

Jak vypadali - myslím ti kanovníci?

UGLI 666

Byli střední postavy. Na sobě měli omšelé sutany a na hlavách staré široké kardinálské klobouky. Tyhle klobouky kdysi patřily svatým prelátům, vysvětlili mi kanovníci, a jsou velmi užitečné pro tlumení vášní. Druhý kanovník měl střechu klobouku ohrnutou nahoru, jako by se chystal na souboj. Vzpomněla jsem si na Aramise ze Tří mušketýrů - ten byl nejdřív taky obyčejný hříšník, a na konec se stal generálem jezuitského řádu.

Monstradamus

Dost to připomíná ty dva skřety, co viděla Ariadna hned zpočátku.

Nutcracker

Taky mě to napadlo. Jenže to byli skřeti, kdežto tihle byli střední postavy.

Monstradamus

Jak velká jsi ty sama, Ugly?

UGLI 666

To není důležité.

Nutcracker

Rozumím. Tak pojedeme dál. Vidělas jejich tváře, Ugly?

UGLI 666

Ne. Stáli se skloněnými hlavami, jak se na mnichy a vůbec duchovní osoby sluší, a tváře měli úplně zakryté střechami klobouků.

Nutcracker

Jaké měli hlasy?

UGLI 666

Mírné a srdečné.

Nutscracker

Co říkali?

UGLI 666

To jsem přece už začala vyprávět. A tys mě přerušil. Říkali, že ve slavných dobách křížáckých výprav, zejména po vítězství Gottfrieda z Bouillonu, se poutníci chodili kát ke hrobu Páně. Jenže pak, když víra zeslábla a člověku se začalo duchovních sil na velké činy nedostávat, zamířili poutníci do klášterů a opatství, kam se chodili klanět místním svatým. No a když už lidem nezbylo dost zbožnosti ani na to, k pokání stačilo projít ligou.

Nutscracker

Ligou?!

UGLI 666

Ano, to je starobylé pojmenování pro chrámový labyrint,

který byl zhruba takhle dlouhý. Ačkoli - ten, u něhož jsem stála, byl mnohem kratší. Takovéto labyrinty se šlo procházet po kolenou. A na časy úplného úpadku, které nastanou před koncem světa, jsou připraveny docela malé labyrinty na chrámových zdech, které už se absolují jen prstem. To je pro ty, kdož jsou ve jménu vlastní duše ochotni ztratit už jen hodně málo času. Jsou ale naopak labyrinty nekonečně dlouhé, v nichž se můžete kát věčně. Třeba v kostele Santa Maria di Trastevera v Římě. První kanovník mi ukazoval jeho plán.

Monstradamus

Takže se na tuhle debatu dobře připravil.

UGLI 666

Nepřipravoval se. Schémata těch labyrintů byla v chrámu nakreslena na stěnách a sloupech. Vlastně tam jimi bylo pokryto úplně všechno. Ten, co se nalézá v Santa Maria di Trastevera, se skládá z mnoha soustředných kružnic. Vypadá jako střelecký terč. A je ze všech labyrintů nejmystičtější.

Monstradamus

Nejmystičtější labyrint mám já a žádám, aby to bylo zaneseno do protokolu.

UGLI 666

Ty kruhy znamenají, vysvětloval druhý kanovník, že přiblížit se Pánu, jak by si duše zrovna přála, není o nic snazší, než kdyby se Měsíc najednou sebral a chtěl si přiletět až k Zemi. Duše bude věčně dlít tam, kam ji poslal Pán, a přiblížit se Mu dokáže jen z Jeho milosti, a ne jak si sama usmyslí. Jeho milost spočívá také v tom, že existuje Církev. Právě ta nám dává ona matematická křídla, o nichž jsme tu mluvili. Bez nich kolem Něj můžeme jen kroužit jako planety. Hřích je odstředivá síla, která nás od Něj odvádí pryč. A láska Boží se zase podobá přitažlivosti, protože nás vede k Němu. Duše dlí v pozemském světě a tyto dvě síly se navzájem vyvažují.

Nutcracker

Takže Pán má raději hříšníky?

UGLI 666

Proč?

Nutcracker

Protože mají víc hříchů, a odstředivá síla je tedy větší. A síla Boží lásky se musí zintenzivnit přesně o tolik, aby je dál udržela na té oběžné dráze.

UGLI 666

Ale i v rodině se přece stává, že nejmilovanější dítě je to nejrozpustilejší.

Nutcracker

Z toho by ale plynulo, že když chceme, aby nás měl Pán rád, měli bychom co nejvíc rošťačit.

UGLI 666

Čistě logicky to vypadá, že ano. Ale já si nejsem tak docela jistá, že Pán se řídí právě logikou.

Nutcracker

No dobře, to si ověříme. A co bylo dál?

UGLI 666

Dál? Druhý kanovník sepal ruce, umkl a pokorně odešel stranou. Prvního jsem se chytila podpaždí, začala se s ním procházet po chrámu a prohlížet si nákresy různých duchovních labyrintů, zatímco on mi velmi tiše vysvětloval jejich poslání a duchovní smysl. Zvlášť krásný mi připadal labyrint z chrámu v Poitiers. Tvarem připomíná strom s rozsochatou korunou a uspořádán je tak, že jediná brána slouží jako vstup i jako východ. Je tomu tak proto, že cesta se dělí jen jednou, přesně uprostřed, a obě klikatící se poloviny tvoří pravou a levou část té koruny. Kanovník mi řekl, že je to Strom života a symbolika tohoto labyrintu tkví v tom, že do života vstupujeme a zase z něj odcházíme stejnými dveřmi - nazí a nic nemajíc.

Nutcracker

A kde jsi vzala tu větu z ptačích slov, co jsi chtěla přeložit?

UGLI 666

Z jedné starobylé baziliky v Alžíru.

Monstradamus

Tam taky mají labyrint?

UGLI 666

Ano. Obklopuje ústřední čtverec s posvátným nápisem. Kanovník mi nakázal, abych ho opsala a uvěřila, že v tom nápisu je ukryto tajemství. A taky řekl, že přečíst si ho dokážu teprve tehdy, až k němu budu mít klíč. A přece, pokračoval dál, nedokážu porozumět předurčení lidí a věcí v tomto světě dřív, než mi oči otevře moudrost přicházející s pravou vírou - teprve pak pochopím obecný smysl stvoření. Klíč k oné moudrosti je stejný jako k nápisu. A taky mi kázal nenechat se unášet všemi těmi zbytečnými řečmi o Théseovi, o nichž dobře ví. Časem, řekl mi, i já uvidím, že pravý Théseus je Ten, komu slouží on. To je všechno. Je tady ještě Monstradamus?

Nutcracker

Na tom nesejde. Vyprávěj dál.

UGLI 666

Dokud mi to nepřeloží, tak vyprávět nebudu.

Nutcracker

Monstre, kde jsi? Přelož jí to, prosím tě.

Monstradamus

Celá věc spočívá v tom, jak jsou řazena jednotlivá písmena. Francouzsky se tomu říká jeux-de-lettres.

UGLI 666

A máš klíč k nápisu, o němž mluvil kanovník?

Monstradamus

Samozřejmě.

UGLI 666

Co je to?

Monstradamus

Je to kříž.

UGLI 666

Bože! Nechť se naplní vůle Tvá!

Monstradamus

Ano. Vždycky se musí začínat zprostředka. V tom najít písmeno S a přes ně nakreslit kříž. A když si pak nápis přečteš kterýmkoli směrem, který vyznačuje ten kříž, nebo po jakékoli přímce, která od něj odbočuje v pravém úhlu, vznikne ti Sancta Ecclesia, což s jednou chybou znamená svatá církev.

UGLI 666

Chceš snad říct, že v nápisu je chyba? Nebo chceš naznačit, že nápis upozorňuje na chybu, jíž se dopustila církev svatá?

Monstradamus

Chci říct jen to, že ve slově ecclesia by měla být dvě „c“ -

ecclesia. Ale za starých časů to mohli považovat za zbytečnost.

Nutcracker

A co bylo dál, Ugly?

UGLI 666

Počkej! Nech mě nejdřív podívat, jak je to s těmi písmeny. Opravdu. Jak hluboké! Teď konečně chápu, co mi chtěl kanovník říct, Monstradame. Tento svět dál zůstává nakupeninou nesmyslů a záhad, mezi nimiž budeme tápat jako slepí - dokud nepřistoupíme na učení Církve svaté. A jakmile se to stane, přímo ve středu životního labyrintu zazáří svatý kříž a smysluplnost všeho kolem bude rázem zřejmá! Svět se zázračně promění, z chaosu a šílenství vystoupí harmonie a řád, a ať pohlédneme kamkoli, všude spatříme nadšené Hosana Pánu! Je to tak, Monstradame?

Monstradamus

Ale přirozeně. A uslyšíme zář jeho slávy.

Nutcracker

Amen. Co bylo dál?

UGLI 666

Kanovník mě přivedl k labyrintu, vyloženému na podlaze, zkrřížil ruce na prsou a řekl: „Dcero má? Ten, jemuž sloužím, si přeje, abys prošla ligou a kála se.“ Klesla jsem tedy na kolena a vydala se kupředu. Kanovník říkal, že procházíme-li takovýmto labyrintem, patří se přemítat o tom, co jsme v životě vykonali. Na to jsem ani nemusela vynakládat žádné zvláštní úsilí. Stačilo pohlédnout na mříž před oltářem a před mým vnitřním zrakem se jako barevné balonky vznesly výjevy z mého dětství a přímo zázračně měnily to, co jsem viděla kolem sebe. S každou další vteřinou jsem se do minulosti nořila hloub a hloub. Velkolepé sloupy, stoupající k daleké klenbě, mi začaly připadat jako parkové lípy v xxx, kde jsem strávila několik prvních let života. Není divu - v oněch dávných dnech mi ty stromy musely připadat stejně obrovské jako dnes chrámové sloupy. Sochy svatých, hledící na mě z nik ve stěnách, měly najednou tváře dospělých z mého dětství.

Cítala jsem, že i když jsou někteří z nich přísní a někteří naopak dobromyslní, mají mě rádi všichni stejně, i když o mně vědí úplně všechno. Má cestička ostře zabočila a já se pomalu sunula na druhou stranu; teď jsem vzpomínala na své mládí. Kamenný lodník, zdobící kazatelnu, ožil, vyplul po vodách mé paměti a proměnil se v jediného přítele mého nedlouhého jara. Vypadal úplně stejně jako ten na jezeře v xxx, kdy jsme si přísahali věčnou lásku. Nový zákrut, a hřích ho zavlekl do nebytí - a já už ho víc neznala a ani znát nechtěla. Za dalším ohbím už na mě čekal zralý věk. Punčochy jsem si na kolenu nadobro prodřela, ta kolena mi trnula, ale já žádnou bolest necítala - po tvářích se mi řinuly slzy pokání a naděje. A Pán mi poslal zvěst, ó ano! Stal se malý zázrak - pořád ještě nevím, jak se to seběhlo, ale ve své slepotě jsem to pochopila až pak, po návratu do své cely. Tedy - na mysli samozřejmě mám svůj pokoj. Ať jsem labyrintem kroužila, jak chtěla, ať jsem se obracela na jakoukoli stranu, stále jsem viděla ukřižovaného Krista, na nějž mozaikovým oknem dopadal sluneční paprsek a zaléval ho rubínovým, smaragdovým a safíro-

vým světlem! A z té nezemské záře se mi v duši udělalo tak světlo, dobře a pokojně, že se mi chtělo jen plakat a zpívat, plakat a zpívat...

Nutcracker
A dál?

UGLI 666
Plakat a zpívat.

Nutcracker
To je všechno?

UGLI 666
Vlastně ano. Když jsem prošla celým labyrintem, kanovníci už byli pryč. Vyšla jsem z chrámu a ocitla se ve svém pokoji.

Nutcracker
Můžeš se do chrámu vrátit teď?

UGLI 666

Teď jsou ty dveře zamčené.

Nutscracker

Kdy je stihli zamknout?

UGLI 666

Nevím.

Nutscracker

A jsi si jistá, že se ti to všechno jen nezdálo jako Ariadně?

UGLI 666

Naprosto. Kanovník mi dal růženec, který ještě držím v ruce. Půjdu si odpočinout.

Monstradamus

Jen si odpočiň, Ugly, odpočiň si. To ti po všech těch zážitcích rozhodně neuškodí.

Nutscracker

Zajímavá křížovka. Jak ale z mystického hlediska vysvětlit, že právě uprostřed životního labyrintu narazíme na písmeno „S“?

Monstradamus

Kdyby nikdo, Louskáčku, tak ty bys to vědět měl.

Nutscracker

Proč?

Monstradamus

Protože ty ho máš uprostřed životního labyrintu taky. Ale teď je to mimochodem opravdu pěkné.

Nutscracker

Kde? Ach tak, tohle máš na mysli. Moderátoři se zase rozdováděli. Pokud jsi měl na mysli opravdu tohle, tak musím říct, že za mou práci mi platí urážlivě málo.

Romeo-y-Cohiba
Izoldo, už ses vrátila?

Monstradamus
Ahoj, Romeo.

Romeo-y-Cohiba
Ty jsi Izolda, nebo co?

Nutcracker
Cohiba je dnes nějak bez nálady.

Monstradamus
Jedna věta se mi moc líbila - „s každou další vteřinou
jsem se do minulosti nořila hloub a hloub“.

Nutcracker
Ano, taky jsem si toho všiml.

Monstradamus
To je čistá poezie. S každým dnem se noříme stále hlou-

běži do minulosti. Mizíme v ní, jako se pod vodou skryje
potápěč ve zpomaleném záběru. V čem je rozdíl mezi
starcem a mladíčkem, když je postavíme vedle sebe?

Nutcracker
V tom, že jeden z nich je stařec a druhý mladíček.

Monstradamus
Jistě. Ale co to znamená. Přece to, že ze starce v naší di-
menzi zůstává už jen malý kousek - jinak se už téměř celý
ponořil do Léthé. Kdežto mladíček je ještě skoro celý
tady - ten se teprve dotkl hladiny. No nemám pravdu?

Nutcracker
Nevím. Teď je doba taková, že se mohou v jakémkoli
okamžiku oba ponořit stejně hluboko. A rozměry těch
kousků nezávisí ani tolik na věku, jako spíš na síle zá-
kladního impulsu.

Monstradamus
To je taky pravda.

Nutscracker

Pokud jde o frázi, která se ti tak zalíbila, tak Ugly podle mého názoru měla na mysli helmu hrůzy. Budoucnost se vytváří z minulosti, a tak čím dál odcházíme do budoucnosti, tím víc na její vytvoření potřebujeme minulosti. Zkrátka a dobře - čím blíže jsme hvězdám, tím hlubší je stavební jáma...

Romeo-y-Cohiba

Izoldo, jsi tady? Izoldo!

Nutscracker

A aby byl obraz úplný, dá se říct, že bubliny minulosti pukaly v helmě, která zrovna aplikovala Přílnavé oko v kombinaci se Slunečním polibkem.

UGLI 666

Cože?!

Monstradamus

Ty jsi ještě tady, Ugly? Toho si nevšímej, dělá si legraci.

UGLI 666

Já vám neměla nic říkat.

Monstradamus

Tak se na nás nezlob, Ugly.

UGLI 666

Už vám nikdy nic neřeknu.

Monstradamus

Omluv se, Louskáčku.

Nutscracker

Za co?

Monstradamus

Moc tě prosím - omluv se.

Nutscracker

No tak dobře. Promiň, Ugly.

UGLI 666

Odpustí ti Bůh.

Isolda

Romeo! Kde jsi? Už jsem se vrátila.

Romeo-y-Cohiba

Už jsem si začínal dělat starosti. Vyprávěj.

Isolda

Nejdřív ty.

Romeo-y-Cohiba

Dobře. Bejval bych se k pavilonu dostal brzy, protože jsem si posledně poznačil, kam mám na křižovatkách zahnout. Jenže cestou se mi stala jedna hrozná věc.

Isolda

Tobě taky?

Romeo-y-Cohiba

Co se stalo? Jseš v pořádku?

Isolda

Ale ano, všechno je v pořádku. Pokračuj.

Romeo-y-Cohiba

Když jsem minul tu lavičku, co je z ní vidět střecha a fontána, najednou jsem za sebou zaznamenal takovej divnej pohyb: Votočil jsem se a vidím něco naprosto neuvěřitelného. Představ si tu úzkou uličku mezi dvěma živými plotama. A tou se přímo na mě na kolečkovejch bruslích řítí... Já ani nevím, jestli to byl člověk nebo ne. Byl obrovskej a na hlavě měl sombrero a brankářskou masku z bílýho plastu. Za ním drandili dva menší, ale ty skoro nebylo vidět, protože celej prostor v uličce zabíral von. Měl na sobě dres hokejovýho brankáře - mamutí triko s číslem 35 a s nápisem CHICAGO BULLS. Tedy - alespoň zpočátku mi to tak připadalo. Jenže když přijel blíž, najednou bylo jasný, že to číslo je nějaký praštěný - -3,5 %, a to BULLS bylo ve skutečnosti BEARS. Prostě ty procenta, ten mínus a část

písmen byly stejný barvy jako dres, proto jsem je zdálky nedokázal přečíst. Jo, a v rukou měl dvojitou hokejku.

Isolda

Jak dvojitou?

Romeo-y-Cohiba

No, vidělas někdy brankářskou hokejku? Tak si představ že tahle měla dvě čepele, každou na jednu stranu. S něčím takovým se samozřejmě hrát nedá a ani nesmí.

Isolda

A co se stalo, když dojel až k tobě?

Romeo-y-Cohiba

Až ke mně nedojel. Když mu ke mně zbejvalo tak deset stop, najednou zahrnul stranou a zmizel v boční uličce. A tam zabočili i ty dva, co jeli za ním.

Isolda

Kdo to jel za ním?

Romeo-y-Cohiba

Dva zakrslíci, taky na kolečkovejch bruslích a v sombrerech. Do tváře jsem jim neviděl, protože jeli v předklonu, aby jim vítr ty klobouky nestrh. Drželi se toho brankáře za lem trika jako nějaký pážata.

Isolda

A to je všechno?

Romeo-y-Cohiba

Naštěstí ano. A kohos potkala ty?

Isolda

Bylo to na rohu jedné z alejí. Zaslechla jsem drnkání strun. Otočila jsem se a nějakých dvacet metrů za sebou spatřila muže obrovité postavy, který stál vedle fontány. Oblečen byl jako kavalír z galantní epochy do černého se zlatem a tvář ukrýval za maskou ve tvaru zlatého slunce, kterou si držel na tenké hůlce. Vedle něj stáli dva trpaslíci navlečení do nachového sametu a v rukou drželi takové staré břichaté kytarky. Vyloudili z nich několik měkkých akordů,

načež obr maskou mírně pohnul a slunce se v ní odrazilo tak oslnivě, že jsem až zamhouřila oči. Když jsem je zase otevřela, u fontány už nebyl nikdo. Ani jsem se nestačila polekat, a tak jsem si řekla, že to po tom všem, co už jsem tu slyšela, byla jen halucinace. Jenže teď opravdu nevím, co si o tom mám myslet. Pokračuj.

Romeo-y-Cohiba

No, řek jsem si, že kdyby mě ten obr chtěl zabít, tak už by to dávno udělal. Šel jsem dál, jako by se nechumelilo. Cestou jsem už nikoho nepotkal. Dveře ve zdi pavilonu byly otevřené. Za nima jsem viděl klikatou chodbu. Světlo tam přirozeně nesvítilo žádný. Prkna děsně skřípaly, jako by pod každým seděly aspoň tři myši. Zkrátka vo strach. Ve zdi byly dveře. A za nima další. Vydal jsem se tou zatuchlou tmou jen tak nazdařbůh a samozřejmě jsem okamžitě ztratil orientaci. Zmocnila se mě apatie. Nejradši bych sebou bejval seknul na podlahu a zapomněl na všechno na světě. A tak bych to asi taky udělal, kdyby mě jedny z těch dveří nakonec nezavedly do velké místnosti, kde se svítilo. Ta místnost byla uprostřed pře-

dělená mřížema tak tlustýma, že by zastavily i slona. Nábytek tam nebyl žádný – jen několik vobrazů, otočenejch malbou ke zdi; asi to udělali proto, pomyslel jsem si, aby se na ně neprašilo. To je jednoduchý a přitom chytrý, protože ty obrazy nemusej bejt zasklený. Na dveřích, který se za mnou zavřely, jsem si přečet: Chovejte se tiše! A za mříží byla freska s nejkrásnější holkou, jakou jsem kdy viděl. Přes celou zeď.

Isolda

Holka byla přes celou zeď?

Romeo-y-Cohiba

Ne, ta freska. Byla to nějaká zahrada, plná nevidanejch rostlin a ptáků. A přesně uprostřed byla ta holka v životní velikosti. Úplně nahá, ale moc jí to slušelo. Měla zelený vlasy, který vypadaly jako tráva, a ty vlasy vlály v namalovaným větru. Stejně zelený měla i řasy. Ležela v takový perleťový škebli a dolní část snědýho břicha si přikrejovala kyticí. Jedna věc vypadala docela divně – z okraje škeble nad její hlavou trčely takový výčnělky, podobný

rohům. A k těm byly upevněny černý gumový držadla. Teda - ty výčnělky byly namalované, kdežto ty držadla byly pravý, asi jako v autobuse. Akorát jsem nepochopil, proč tam jsou.

Isolda

Copak tys na ně sahal? Říkal jsi přece, že místnost byla předělená mříží.

Romeo-y-Cohiba

To jo. Ale těma mřížema se snadno dalo prolézt. Což jsem taky udělal. Ta mříž asi nebyla určená lidem.

Isolda

Popiš mi tu dívku.

Romeo-y-Cohiba

Mohlo jí bejt tak osumnáct, ale vypadala na čtrnáct. Pózu zaujala řek bych až nestydatou, ale přitom naprosto přirozenou. Tím chci říct, že nestydatá by byla, kdyby si takhle lehla a přitom věděla, že se na ni lidi dívaj. Ovšem kdyby si

takhle lehla doma, zvláště v horku, tak bych na tom samozřejmě nic nestydatýho neviděl. Na druhý straně se ovšem dívala eventuálnímu divákovi rovnou do vočí - v tomhle případě teda mně. Posměšně vraštila čelo, jako by mě dobře viděla, a usmívala se. Vočí měla pronikavě zelený. A člověku naprosto nebylo jasný, co tím chtěl malíř říct. Třeba tu pózu vopravdu zaujala, protože věděla, že se na ni lidi budou dívat, a to by pak byla děsná necuda, jenže to se mi nějak nechtělo věřit. Nebo si tak lehla, protože věděla, že kolem nikdo není, a na diváka se usmívala jen tak ze setrvačnosti, protože si ho zrovna všimla. V takovým případě by ten malíř byl geniální, protože vystihl přesně ten okamžik, kdy mozek už dal signál k jekotu, ale k hlasivkám se ten signál ještě nedostal. V takovém případě jsem byl nestyda já, protože jsem si ji prohlížel dál, a to tak důkladně, až mě to vzrušilo. Zkrátka a dobře skutečný umění. Naprosto záhadnej skvost. Jenže než jsem si ho stačil řádně prohlídnout, tak ta kytice, co přikrývala dolní část břicha, se zachvěla a svezla se eště níž. A to přitom původně nepřikrejvala prostě břicho, ale jeho úplnej spodek, pod kterým už nic dalšího není, protože břicho je už jedinečnejš...

Isolda

Já ti rozumím, Romeo, rozumím ti.

Romeo-y-Cohiba

V tý zdi asi byl nějaký mechanismus. Ruka, která držela tu kytici, se začala pohybovat v lokti, asi jako ručička na orloji. Jenže to, co bylo za kyticí, jsem nakonec neviděl, protože světlo v místnosti začlo hasnout a za okamžik tam byla úplná tma. Přistoupil jsem ke zdi a začal ji vohmatávat. Na místě kytice jsem narazil na takovou dost velkou díru. Pomalu jsem tam strčil ruku a najednou jsem narazil na něco měkkýho a živýho, co prudce uškublo dozadu. Nejspíš to taky byla ruka. Z leknutí jsem zařval a ze stropu na mě okamžitě stříklo něco hnusnýho, zhruba jako slznej plyn. Uskočil jsem. Místnost se zase začala plnit světlem. Když ho bylo dost, zjistil jsem, že kytice už je zpátky na místě. Hrozně mě páliło ve vočích, a tak jsem z tý místnosti zdrhal jako z plynový komory.

Isolda

A co teď, už tě ty oči nebolí?

Romeo-y-Cohiba

Už ne.

Isolda

Rozumím.

Romeo-y-Cohiba

Čemu rozumíš, Izoldo?

Isolda

Řekla bych, že jsem se k téhle atrakci dostala z druhé strany. Když obr s maskou zmizel, šla jsem k pavilonu. Dveře byly zavřené. Okna taky. Rozbila jsem sklo, odsunula zástrčku a otevřela okno. Za prvními dveřmi začala tmavá labyrintová chodba, asi taková, cos o ní mluvil ty. Z ní jsem se přesně jako ty dostala do velké světlé místnosti. Místo obrazů tam bylo několik zrcadel přetřených bílou barvou. Uprostřed té místnosti stál obrovitý oceľový prstenec od podlahy až do stropu, k němuž byla po obvodu připevněná nylonová síť, která svisala až na zem. Ležela na ní jako ruský rybářský nevod. Na dveřích byla

stejná tabulka o tichu, jakous tam měl ty. A na zdi za prstencem taky byla nástěnná malba. Ovšem o dost jiná než ta, co jsi viděl ty. Bylo to cosi jako panorama Velkého kaňonu. Daleko dole byla za mlžným závojem vidět poušť. A na samém kraji rudé skály stálo přímo před divákem auto, kolem něhož dosedalo mračno zvířeného prachu. Všechno to vypadalo tak, jako by auto vylétlo z prudké zatáčky a zabrzdilo v poslední chvíli, protože přední kola už visela nad propastí. Byl to terénní Rolls-Royce z přísného profilu, přesně jako to bývá na reklamních fotografiích.

Romeo-y-Cohiba

A jsi si jistá, že to byl Rolls-Royce?

Isolda

Samozřejmě. Bylo na něm napsáno RR a na radiátoru se vznášel Oskar s křídly. Prostě všechno jak má být.

Romeo-y-Cohiba

Tak to nemoh bejt teréňák. Rolls-Royce terénní auta nevyrábí.

Isolda

Snad ještě dokážu rozeznat SUV od prstu, Romeo. Dokonce jsem viděla ten nápis, něco jako Full Drive Shadow. To je na tom právě to nejzajímavější, že to sice byla fantazie tvůrce, ale tak přesvědčivá, že už při prvním pohledu na obraz bylo všechno jasné - pokud se Rolls-Royce rozhodne vyrábět SUV, tak firmě nezbude nic jiného než udělat auto z toho obrazu, protože podobný tlak okolností jim prostě nic jiného neumožní. Auto bylo celé ze zlata a oceli, jako drahocenné hodiny. Kdybych řekla, že vypadalo působivě, tak je to málo. Kdyby si nejdražší brilantový náhrdelník světa měl pořídít synáčka s raketoplánem, tak by ten synáček v dospělosti vypadal asi jako to auto. Před džípem byla plošinka se schůdky. Tedy - ta plošinka nebyla na obraze, ale na podlaze, doopravdická, stlučená z prken. A skla džípu byla taky pravá, černě tónovaná, a na střeše toho auta byly sjezdařské lyže a surf.

Romeo-y-Cohiba

Taky vopravdický?

Isolda

Lyže a prkno byly namalované. Zato nosič, na který to bylo upevněno, vlastně ke kterému to bylo přimalované, byl skutečný, taky ze zlata a oceli.

Romeo-y-Cohiba

Jakej nosič?

Isolda

Já nevím, jestli se tomu tak říká správně - prostě ta věc, co se na ni dává všechno, co chceš autem převážet na střeše. Z toho nosiče visely smyčky z černé kůže, vypadalo to jako na gymnastické cviky, a ty smyčky byly taky skutečné. Kromě toho byly pravé i kliky u dveří a poklice na kolech - taky ze zlata a oceli.

Romeo-y-Cohiba

Nezkoušela jsi otevřít dveře?

Isolda

Říkám přece, že dveře tam nebyly, jen ty kliky. Jenže já se

nestihla dotknout ani těch. Sotva jsem udělala pár kroků, jedno sklo džípu začalo pomalu sjíždět dolů. Asi se zapnul nějaký mechanismus. Najednou jsem strašně chtěla vědět, co je za tím staženým okénkem, ale světlo začalo hasnout a za pár vteřin byla najednou úplná tma. Vylezla jsem na tu plošinku a dotkla se zdi v místě, kde bylo předtím okno džípu. Byl tam otvor. Přejela jsem rukou po jeho kraji. Na dotek to opravdu působilo jako hrana automobilového okna. Sklo ale nebylo spuštěné docela, a tak se na druhou stranu nedalo prolézt. Z okna trochu táhlo, jako by uvnitř fungovala klimatizace. Měla jsem dojem, že tam poblikává nějaké slabé světýlko. Naklonila jsem se dopředu, abych se podívala dovnitř, jenže jakmile jsem se tváří ocitla až u otvoru, někdo mě strčil do tváře a ozval se divoký řev. Uskočila jsem a spadla z plošinky na zem. Znovu zazářilo osvětlení, nejdřív jen slabě, ale hned začalo být jasnější a jasnější, asi jako v kině po představení. Když už bylo úplně světlo, okno džípu bylo zase zavřené. Vyšla jsem z chodby na vzduch a vracela se zpátky. Nejdřív jsem se celá třásla, ale cestou jsem se vzpamatovala. Když si na to vzpomenu teď, musím se smát.

Romeo-y-Cohiba

Jedný věci už rozumím. Zkrátka a dobře spěchej pomalu.

Isolda

To ano. Obzvlášť v tom tvém RR SUV.

Romeo-y-Cohiba

To je tvůj RR SUV.

Isolda

Proč?

Romeo-y-Cohiba

Byl přece na tvé straně.

Isolda

Ale vevnitř jsi byl ty.

Romeo-y-Cohiba

Jak může bejt můj, když ho nevidím?

Isolda

A jak by mohl být můj, když se do něj nedostanu? Ani hlavu jsem tam strčit nedokázala.

Romeo-y-Cohiba

Tak bude prostě náš společnej. To se rozhodně nespolete.

Isolda

Domluveno.

Romeo-y-Cohiba

Izoldo... Jednu věc ti teda řeknu. Možná že to bude znít hloupě, ale já chci, abys to slyšela. Ať myslím na co chci, pořád se vracím k tobě. Jako by všechny myšlenky, který se tě nějak netýkaj, byly těžký jako závaží, a jakmile se jich můj rozum jenom dotkne, tak s nima nedokáže hnout. Zato všechno, co se týká tebe, je lehký a šťastný jako bublinky v šampusu. A já bych na nic jinýho radši ani nemyslel.

Isolda

To znělo opravdu hloupě, Romeo. Ale já tobě bych vlastně mohla říct to samé.

Romeo-y-Cohiba

A co kdybychom se tam setkali znovu? Dejme tomu zje-
tra přes den... Klidně a beze zmatků. Pěkně tiše.

Isolda

Ale co když nás sledují. Myslím tam, uvnitř.

Romeo-y-Cohiba

Když se otevře to okno, tak světlo přece zhasne.

Isolda

Tos nikdy neslyšel o infračervených kamerách? Ne že
nás můžou jen sledovat, oni můžou potmě klidně nato-
čit celý film.

Romeo-y-Cohiba

A komu by ho jako promítali?

Isolda

Třeba tvé ženě. Nebo ve snu Ariadně.

Romeo-y-Cohiba

Ženu nemám. A na Ariadniny sny já kašlu. Pokud si po-
řád budeme všimát kdejakýho šmíraka, tak už brzy na
světě kromě nich nic jinýho nebude.

Isolda

To je pravda. Jediný způsob, jak si zajistit soukromí, je
chovat se tak, jako bychom tu byli sami.

Romeo-y-Cohiba

Takže dohodnuto?

Isolda

Zítra ve tři, Romeo. I date your car.

Romeo-y-Cohiba

Our car. Má zelenovoká Lolito. Má Mono Lito.

Isolda

A teď spát, Cohibo. Nashledanou.

Nutscracker

Nashledanou, nashledanou. Jsi tady, Monstre?

Monstradamus

Jistě, kde bych byl?

Nutscracker

Co tomu říkáš?

Monstradamus

Náš zdejší pán už nejspíš musí ronit slzy dojetí. To byl učiněný večer antického myšlení. Zenónovy aporie. Achilles nemůže jet krásným autem. Protože když v něm jede, tak ho nevidí. To auto vidí kolemjdoucí, a ti jím taky ve skutečnosti jedou. Kdežto Achilles si jen představuje, že v něm jede, takže ve skutečnosti jede to auto v něm.

Nutscracker

Já jim tak závidím! Co ty?

Monstradamus

Nijak zvlášť. Džípy nemám rád, protože se v nich sedí příliš vysoko nad silnicí. A pak - Rolls-Royce SUV, to už je přece jen trochu moc. Cohiba by měl jezdit v Alfě Romeo.

Nutscracker

Nemluvím o autě. Alfa Romeo, Beta Romeo - to mi zní jako klasifikace samců v šimpanzím stádu. Já mluvím o emocích.

Monstradamus

Ale ty přece taky podléháš emocím. Oni prožívají lásku, a ty zase závist. Neboli jak nás učí soudružka Ariadna - to všechno jsou jen různé stavy minulosti, jak nám je servíruje helma hrůzy.

Nutscracker

A v tomto optimistickém tónu...

VIKTOR PELEVIN

Monstradamus
Přesně tak. Dobrou noc.

:))))

Organizm (-:
Kdo si chce poklábosit?

Ariadna

Já.

Nutscracker

Já taky.

Monstradamus

Já bych se taky nejspíš připojil.

Organizm (-:

Zajímavá sestava - Monstradamus, Ariadna, já a Louskáček.

Všimli jste si, že je tu jedna věc, která nás čtyři spojuje?

Nutcracker

Bylo by těžké si toho nepovšimnout. Všichni používáme toaletní papír s tou hvězdičkou.

Monstradamus

A všichni také vášnivě milujeme život.

Organizm (-:

Nejen to.

Nutcracker

Taky nás poslední dobou mizerně živí. Včera jsme všichni dostali ty mrtvolné lasagne. A jakpak se vám zamlouval dnešní krvavý vegetariánský biftek?

Organimus (-:

No to vůbec ne.

Monstradamus

Já vím, o čem to mluví. Nikdo z nás ještě nevyprávěl o svém labyrintu.

Ariadna

Opravdu? Ale mě se na to prostě nikdo neptal.

Nutcracker

A budeš ochotná o něm mluvit?

Ariadna

Samozřejmě.

Nutcracker

Tak co tedy máš za dveřmi?

Ariadna

Ložnici.

Nutcracker

Cože - normální ložnici?

Ariadna

Ne, normální ne. Pokud někdy listujete v módních časopisech se všelijakými luxusními interiéry, tak už jste asi něco takového viděli. Je to velký pokoj, v němž ovšem nejmíň polovinu zabírá postel. Matrace je v ní taková, že ani nevím, jak bych ji vylíčila. Asi budu zase muset napsat báseň. Když si na ni lehnete, máte pocit, že jste s padákem vyskočili z letadla a vznášíte se ve vzduchu. Polštáře, prostěradla, přikrývky - to všechno je nejvyšší myslitelné jakosti. A taky je tam klimatizace se spoustou režimů. Můžete ji třeba nastavit tak, že v pokoji bude foukat mírný mořský vánek. Na okně jsou tlusté závěsy, které...

Nutcracker

Ty tam máš okno? A kam vede?

Ariadna

To nevím, do nějaké zahrady, dívám se na větve stromů. Jinak ale nevidím nic.

Nutcracker

A zkoušela jsi ho otevřít?

Ariadna

Otevřít nejde. Co ještě... Nad postelí je elegantní nástěnná lampa a v koutě noční lampička. Taky tam mám minibar, jediné že v něm není pití, ale krabičky s prášky pro spaní. Je jich tam plno, jsou krásně barevné a v každé je uvnitř návod, kolik tabletek můžete vzít nejvíc najednou, které se dají brát společně s jinými, které se naopak nedají a tak dále. Jenže mně jsou prášky pro spaní k ničemu. Stačí jen dolehnout na postel - a je to. Odletám.

Nutcracker

A jinak už nám neřekneš nic?

Ariadna

Když odcházím z ložnice na delší dobu, dejme tomu na hodinu nebo ještě déle, někdo mi vymění ložní prádlo a postel ustele. Jenže já za celou tu dobu ještě nikoho

nepotkala. Jiné dveře přitom v ložnici nejsou, vchod je tam jen jeden.

Nutcracker

Jak si to vysvětluješ?

Ariadna

Nijak. Je to tak klidnější.

Nutcracker

Z toho tvého labyrintu by se ti mohly udělat proleženiny, Ariadno.

Ariadna

Ty jsi zřejmě nepochopil, co jsem říkala, Louskáčku. Já mám matraci, že ji vůbec necítím. Tak jaképak proleženiny? Na té by mohl spát i anděl a vůbec by se nemusel bát o křídla.

Monstradamus

Zajímavé téma - jak spí andělé.

Ariadna

Asi jako netopýři, na korálové tyči. A na střevíčkách mají zvláštní zlaté háčky.

Monstradamus

Možná. Jenže visí hlavami vzhůru, protože je to netáhne k Zemi, ale k Pánu Bohu - skrze jeho lásku. Jak to říkala Ugly. Andělé jsou přece nehmotní.

Organizm (-:

A jak teda vstupovali k dcerám lidskejm?

Nutcracker

To by taky mohla vědět Ugly. Nebo si to může u těch svých nadřízených zjistit. Jsi tady, Ugly?

Monstradamus

Když už jsme u toho zjišťování u nadřízených: Ariadno, ty jsi říkala, že se ti třeba bude znovu zdát o našich představených, tak abychom se tě ptali na helmu hrůzy.

Ariadna
Samozřejmě.

Monstradamus
Já mám hned tři otázky. Za prvé bych konečně chtěl vědět, jak se z ničeho může vytvářet všechno ostatní. Za druhé by mě zajímalo, jak je možné, že se helma hrůzy nalézá uvnitř jedné ze svých částí, a zda to znamená, že v jedné existuje další, v té ještě další a tak až donekonečna na obě strany. A pak mám poslední otázku: Jak funguje separační labyrint...

Ariadna
Dobře, já se zeptám.

Nutscracker
A když tak ať ti řeknou taky něco o týlním copu. Protože o tom nevíme vůbec nic.

Organizm (-:
Já bych taky měl otázku: Proč se tomu říká helma hrůzy?

Ariadna
Jasně. Tak já jdu.

Monstradamus
Teď hned?

Ariadna
Jinak bych ty otázky zapomněla.

Nutscracker
No tak běž. A my zatím budeme pokračovat. Cos to říkal o tom svém labyrintu, Monstre?

Monstradamus
Kdy?

Nutscracker
Když Ugly vykládala o chrámu. Ukázali jí tam něco jako terč a řekli, že je to ten nejmystičtější labyrint, jaký se dá vymyslet. A tys prohlásil, že nejmystičtější labyrint máš ty. Tak by mě zajímalo, co to je.

Monstradamus

Tahle slova bych nejraději vzal zpátky. Nejmystičtější labrynt má zřejmě Sártrík. Jsi tady, Sártríku?

Nutcracker

On přece upozorňoval, že nějaký čas nebude na příjmu.

Monstradamus

Tak vyprávěj ty o tom svém. Nebo ať nejdřív vypráví Organismus.

Organizm (-:

Já teda nic zajímavýho nemám. Jen screensaver.

Monstradamus

Cože?

Organizm (-:

Ve Windows je screensaver, kterej se jmenuje „mazé“. No a přesně takovej mám já postavenej. Akorát že ne

z pixelů, ale z normálních prken. Pokud se pamatuju, je to jedinej případ, kdy ze softu udělali hard.

Monstradamus

Rozuměl tomu někdo?

Nutcracker

Já vím, o čem mluví. To je takový program.

Monstradamus

A ten vypíná monitor?

Nutcracker

Ne, naopak ho zapíná na plný výkon.

Monstradamus

A proč je to tedy screensaver? V čem spočívá ta spása?

Nutcracker

Na to by se Ugly měla zeptat svých kanovníků. Protože ti o spáse vědí všechno.

UGLI 666

Jestli tohle bylo hanobení Spasitele, jistě ti odpustí, ty hříšný hlupče. Ale brát si do úst Ducha svatého bych nedoporučovala.

Nutscracker

Á, tak ji tu máme zpátky. Mám takové podezření, že ten tvůj spasitel je na externí smlouvu taky stvořitel.

UGLI 666

Přesně tak.

Nutscracker

Víš, koho mi připomíná? Vzteklého šamánka, kterému se zachtělo trápit koťátko. Vleze si někam do co nejtmašího sklepa, upláca si tam to koťátko z hlíny, oživí ho a pak bác hlavičkou o zed! A takhle to dělá každý víkend, vždycky dobře sto kusů. A aby se ze sklepa neozývalo mňoukání, šamánek naučil koťátko uvažovat stoicky - prach jsem a v prach se obrátím. A donutil je, aby se po těch několik vteřin, na které sem přišla, modlila k němu.

Monstradamus

Tobě tedy táhne hlavou čertvíco, Louskáčku.

UGLI 666

Ten čert sedí. Tohle právě bylo hanobení Ducha svatého - dej si pozor, Louskáčku. Pán nás nenutí, abychom se k němu modlili. To my sami volíme svou cestu, protože nás stvořil se svobodnou vůlí.

Nutscracker

Ty bys mě rozesmála, Ugly. Svobodná vůle! Život je jako pád ze střechy. Dokážeš ho zastavit? Nedokážeš. Dokážeš ho vrátit zpátky? Taky ne. Dokážeš aspoň uhnout stranou? Jedině v reklamě na trenýrky pro skoky ze střechy. Ta tvá svobodná volba spočívá výhradně v tom, jestli se uprdneš už ve vzduchu, nebo to vydržíš až dolů na zem. A o to se taky hádají všichni filozofové.

UGLI 666

Je vidět, Louskáčku, že tobě se při každé debatě chce hlavně prdět. A musím uznat, že občas se ti to daří.

Monstradamus

Proboha vy jste jak děti! Nechte už toho. Tak jak je to s tím tvým screensaverem, Organisme?

Organizm (-:

Je to standardní program. Když se několik minut nedotknete klávesnice, na obrazovce se objeví labyrint z červených cihel, kterým projíždí kamera. A uvnitř jsou všelijaké vyfikundace, například kamény, který, když na ně šlápnete, obrátěj všechno vzhůru nohama. Z podlahy se stává strop, ze stropu podlaha a kamera na křižovatkách začne zahejbat jinam, než má. A taky je v tom labyrintu velká krysa. No a takovýhle šetřiče vobrazovky mám hned dva. Jeden se na obrazovce vobjeví, když na vás nadlouho zapomenu. A ten druhý je poměrně přesně napodobenej za dveřma, z překližky a prken. I ta krysa tam je - takovej jako kobereček, ke kterému je přiřítá plyšová tlama a tlapy. Ta krysa někdy leží na zemi. A někdy je zase přilepená ke stropu. Ty převracecí kameny jsou tam taky, jsou to takový kostky z umělý hmoty. Akorát že nic nepřevracej. Když se takovýho kamene dotknete, tak se labyrint zavěsí.

Nutscracker
Jak - zavěsí?

Organismus(-:

No já tomu tak říkám. Protože se stane tohle: Zhasne světlo a nad převracecím kamenem se rozsvítí nápis: „This program has performed an illegal operation and will be shut down. If the problems persists, contact the program vendor.“

Nutscracker
A co dál?

Organizm (-:

Musím domů řapat potmě. Což je dost votravný, myslim pro psychiku, protože se vozvou ty hlasy.

Nutscracker
Jaké hlasy?

Organizm (-:

Všelijaký. Tichý, hlasitý. Mužský, ženský, někdy taky dětský. Někdy jsou daleko, ale někdy hned vedle.

Nutscracker

A co říkají, ty hlasy?

Organizm (-:

Furt to samý : „I'm the vendor, I'm the vendor. What will you do? What can you do?“

Nutscracker

Tos to teda chytil. Ale do kontaktu s tebou Bull Gates nevstupuje, co?

Organizm (-:

To nevstupuje.

Nutscracker

A není to tak, že vstupuje, ale ty to nechápeš? Třeba je Mínotaurus ta chcíplá krysa na stropě.

Organizm (-:

Možná. Když se zkrátka člověk těch kamenů nedotkne a nedělá ještě pár podobnejch věcí, tak si může klidně špacírovat po celým labyrintu. A to pak poměrně rychle pochopíte, že to není žádněj labyrint, ale docela obyčejnej betonovej sklep s překližkovejma příčkama.

Nutscracker

A pokusil ses ty příčky zbořit?

Organizm (-:

Jakmile se jich dotknete, tak se všechno okamžitě zavěsí. A vy se musíte hrabat tmou a poslouchat hlasy. Proto je lepší na nic nesahat.

Nutscracker

Došels až do středu?

Organizm (-:

Došel.

Nutscracker

A co je tam?

Organizm (-:

Malej pokojíček, v kterým je na stěně napsáno „Open GL“. Tyhle slova jsou i ve skutečným šetřiči, jediné že tam visej ve vzduchu. Kdežto tady jsou napatlaný volejovou barvou na překližku. Jo - a co to vlastně má znamenat?

Nutscracker

Víš to, Monstre?

Monstradamus

Open General License. Ale možná taky Open Great Labyrinth.

Nutscracker

Takže v té centrální místnosti je jen tenhle nápis a jinak nic?

Organizm (-:

Eště je tam židle a před ní zrcadlo.

Nutscracker

Jasně. Tarkovského.

Organizm (-:

Jednou jsem tam hrozně dlouho seděl. A měl jsem pocit, že každou chvíli musím pochopit to nejdůležitější. Jenže jsem nakonec tak jako tak nic nepochopil.

Monstradamus

Takhle je to vždycky.

Organizm (-:

A co máš na mysli? Ty taky vasedáváš dlouhý hodiny před zrcadlem?

Monstradamus

Vždycky je to tak, že máš pocit, jako bys měl už v příštím okamžiku pochopit něco velice důležitého. Je to jako

hvízdání kulky nebo řev letadla. Když je slyšíš, znamená to, že tě zrovna minuly.

Nutscracker

A jak jsi zjistil, Organisme, že tam, co stojí židle před zrcadlem, je střed labyrintu?

Organizm (-:

No podle té židle a toho zrcadla. Proč by tam jinak stály?

Monstradamus

Ovšem.

Nutscracker

Tak teď ty, Monstradame - co tam máš ty? Já skoro ší-
lím zvědavostí.

Monstradamus

Přece jsme se domluvili, že nejdřív ty.

Nutscracker

Dobře, tak nejdřív já. Já tam mám něco jako televizní střížnu. Je tam profesionální aparatura - magnetofon na BETA kazety, speciální monitor a všelijaké další přístroje, jejichž poslání moc nechápu. Všechno, jak má být. Na stěně visí praštěný plakát. Je na něm pes v prázdné bílé místnosti. Na zdi před ním je cosi jako rozvodná deska, do které je zašroubováno několik žárovek. Svítí dvě - vlevo červená a vpravo modrá. Pod žárovkami je zvonek, kolem nějž tvůrce přikreslil zvukové vlny - zřejmě zvoní. Pes má v hlavě vrostlou elektrodu, od které vedou k desce dráty. A na břicho má řez zalepený leukoplastí, z kterého vede do baňky stojící na zemi gumová hadička. Z hadičky kape žaludeční šťáva. Pravou tlapku má pes zvednutou, jazyk vyplazený, uši nastražené a v očích se mu zračí bezmezná oddanost. A pod tím vším je text: „Dej mi pac!“ Když jsem to uviděl, tak jsem ztuhnul. Jak se tohle moderátoři mohli dovědět? pomyslel jsem si. Teprve pak jsem si vzpomněl, že jsem vám o Pavlovově psu sám vykládal. Pod plakátem stojí skříňka plná BETA kazet se záznamy pořadu *The Hornists of Plentitude*, to je takový slavný

mezinárodní program, který má pěkné logo - zeměkouli mezi dvěma trubkami. Na všech kazetách je zhruba to samé - promluva osoby, která nabízí, že by se mohla stát Théseem. Kandidát je nejčastěji muž středního věku se sympatickou tváří a výtečnou dikcí. Sedí na pozadí nějakého emblému a na stole před sebou má tučet mikrofonů. A slibuje, že skoncuje s Mínótaurem a všechny vyvede z labyrintu ven. Nejdřív ale samozřejmě vyloží svou představu toho, co je to Mínótaurus a co labyrint.

Monstradamus

Má to nějaké varianty?

Nutscracker

Spousty.

Monstradamus

Mohl bys uvést nějaký příklad?

Nutscracker

Tak třeba co říkal ten poslední. Byl to vysoký šedovlasý

muž. Profesor historie velmi ušlechtilého zevnějšku a v bezvadném obleku. Taky emblém byl krásný - býčí lebka v rybářském podběráku na mřížovaném pozadí. Řekl, že labyrint je symbol mozku. Odhalený mozek a labyrint jsou si podobné na první pohled. Mínótaurus je živočišná část mozku a Théseus ta lidská. Živočišná část je přirozeně silnější, ale lidská nakonec vždy vítězí, a v tom také spočívá smysl evoluce a dějin. V samém středu labyrintu stojí kříž, který symbolizuje protínání živočišného a lidského principu. A právě tam leží iniciační průchod, kde Théseus potká svého nepřítele a vítězí nad ním. Zvítězit nad Mínótaurem můžeme jedině v sobě, řekl ten muž. Musíme v sobě tu zrůdu nelítostně zahubit, a teprve pak budeme mít plné morální právo přejmenovat Helmu Hrůzy na Helmu Civilizace a Pokroku.

Monstradamus

V čem spočívá jeho program?

Nutscracker

V labyrintu je třeba zabočovat vždy dvakrát doprava a jednou

doleva, dvakrát doprava a jednou doleva - a takhle až do úplného konce.

Monstradamus

Nepopsal bys ještě někoho?

Nutscracker

Třeba toho předposledního. Je to Francouz. Ten je určitě ze všech nejinteligentnější a taky vypadal opravdu malebně - v odřeném čínském kabátci, s dýmkou a hřívou vlasů. Jeho znak tvořila červenobílá šachovnice, na jejíchž bílých políčkách byli motýli a na červených litery z různých abeced. Nejdřív se několik minut jen díval do kamery, pak si prohrábl vlasy a prohlásil, že začne truismem. Největší zásluhou moderní francouzské filozofie, řekl publiku, je to, že se jí poprvé podařilo nekonfliktně propojit liberální hodnoty a revoluční romantiku v rámci jednoho sexuálně vzrušeného vědomí. Pak zase minutu mlčky civěl z obrazovky, načež zvedl ukazovák a šeptem vysvětlil, že už toto prohlášení je bez ohledu na svou krystalickou průzračnost samo labiryntem, protože ten

vzniká během každé rozmluvy se sebou samým či s kýmkoli jiným, a každý z nás se tedy na dobu rozmluvy stává buď Mínótaurem nebo jeho obětí. Ale i když s tímhle nic udělat nemůžeme, hlásal dál, můžeme něco udělat s něčím jiným. Můžeme kupříkladu nastolit pojem širší než je pojem labyrint - totiž diskurz.

Monstradamus

Proboha. Když slyším slovo „diskurz“, sahám po svém simulátoru.

Nutscracker

Diskurz, pokračoval vlasatec, je místo, kde se rodí slova a pojmy, labirynty a Mínótauri, Théseové a Ariadny. Dokonce samotný diskurz se nerodí jen tak někde, ale právě v diskurzu. Paradox ovšem spočívá v tom, že i když se v něm rodí celá příroda, on sám se v přírodě nevyskytuje a vytvořen byl teprve docela nedávno. Další tragická disonance tkví v tom, že i když se vše rodí v diskurzu, samotný diskurz se bez státních či soukromých dotací do tří dnů zhroutlí a vyhasne navždy.

Proto společnost dnes nemá naléhavějšího úkolu než dotovat diskurz.

Monstradamus

To s tím diskurzem chápu, ale co říkal o labyrintu?

Nutscracker

O labyrintu hovořil velmi rychle, tak si to nepamatuju všechno. Stručně řečeno labyrint vzniká tehdy, kdy je třeba rozhodnout mezi několika variantami, a skládá se z výčtu našich možných preferencí limitovaných podstatou jazyka, strukturou okamžiku a zvláštnostmi sponzora. Dál už jsem tomu moc nerozuměl a pamatuju si jen, že najednou začal zpívat Internacionálu – nejdřív nahlas a hrozivě, ale během minuty přešel na Happy birthday to you.

Monstradamus

Tomu se říká mnohost diskurzů. To si pamatuju ještě z univerzity. No a co říkal o Mínótaurovi?

Nutscracker

Že Mínótaurus jsi ty.

Monstradamus

Já?

Nutscracker

Teď přímo cítím, jak jsi se zachvěl. On samozřejmě neměl na mysli konkrétně tebe. Prostě pohlédl do očí divákovi, kterého si před sebou představil, zamával rukama jako orel křídly a zaječel: „Minotaure! Minotaure, c’set toi!! Tu es Minotaure!!!“ A pak se uklidnil. Musíš prostě pochopit, pokračoval, že Mínótaurus je projekce tvého rozumu – tedy ty sám.

Monstradamus

A říkal, co se s tím má dělat?

Nutscracker

Přijde na to. Dokud jsou sponzoři, je třeba pokračovat v diskurzu.

Monstradamus

A jak se má odbočovat v labyrintu?

Nutscracker

Přesně podle diskurzu.

Monstradamus

To je zajímavé.

Nutscracker

Mám-li být upřímný, tak jsem vůbec nepochopil, co to ten diskurz je, i když ten vlasatec o ničem jiném nemluvil.

Monstradamus

To je něco jako lepidlo, kterým si helmu hrůzy upevníš nadobro. A pak už ji nikdy nedokážeš sundat.

Nutscracker

Neděs mě.

Monstradamus

To ty děsíš mě, už hodinu. A co kandidátky, byly tam taky kandidátky?

Nutscracker

Ano. Třeba jedna taková sympatická jalůvka, co vypadala jako psychiatrická. Tomu také odpovídalo její logo – býk se řetězem, sedící na sesličce. Všechno, co říkala, už si nepamatuju, ale ústřední myšlenka byla tato: Zvítězit nad Mínótaurem lze jedině tak, že se přestaneme považovat za oběť. A on prostě zmizí. Každý máme svého Mínótaura, říkala ta dáma, jedině že ve skutečnosti nepronásleduje on nás, nýbrž my jeho. A labyrint, v němž ho hledáme, jsou dopaminové řetězce rozkoše vznikající v našem mozku, a také ty máme každý své vlastní, neopakovatelné jako otisky prstů. No a pokud jde o to, jak se v labyrintu správně orientovat, je to velice jednoduché. Dejme tomu, že stojíme na křižovatce, z níž se rozbíhá deset stejných chodeb. Při volbě té, jíž půjdete dál, se nesmíte řídit strachem a pověrami, ale tím, kam vás vede zdravý rozum.

Monstradamus

No a co, vybral sis?

Nutscracker

Myslíš chodbu?

Monstradamus

Ne, kandidáta.

Nutscracker

Zatím mi není úplně jasné, kam toho kandidáta budu vybírat. Do jakého orgánu a na jak dlouho. A jak mě z toho labyrintu povede, když moje místnost nemá ani okna, ani dveře.

Monstradamus

No z té televizní obrazovky tě povede. Jak taky jinak. Ale spoň to bys měl pochopit. Pamatuješ si ještě něco?

Nutscracker

Všechno jsem si to prohlížel v režimu zrychleného pře-

hrávání a vždycky poslouchal nějakých pět minut, abych pochopil, oč jde. Dokud brebentí, tak máš pocit, že je to nové a zajímavé. Jenže jakmile tu kazetu přejedeš, všechno zase zapomeneš. Někajký Američan tvrdil, že labyrint je internet. Že právě v něm dlí jistá entita, která proniká do našeho vědomí. A to je ten Mínótaurus, který ve skutečnosti není člověkobyk, ale člověkopa-vouk. Když je tu jednou world wide web, řekl, musí tu být i soul sucking spider. A vysvětlil taky proč má Mínótaurus dvě jména. Mínótaurus je prý politicky korektní varianta jména Asterisk. Proto pokaždé, když chceme vyslovit Asterisk, máme říci Mínótaurus. A naopak - Asterisk je politicky korektní varianta jména Mínotaurus, takže pokaždé, když chceme říct Mínótaurus, musíme říct Asterisk. Proto můžeme v zásadě užívat obou jmen, ovšem ne ve chvíli, kdy se nám zachce, ale naopak. Byl tam taky jeden zajímavý Němec, který říkal, že Mínótaurus je duch doby - zeitgeist - který se projevil ve formě nemoci šílených krav. Proto je také symbolicky představován v podobě člověka s býčí hlavou. V umění tomuto fenoménu odpovídá postmodernismus, jenž je

nemocí šílených krav v kultuře, která je nucena žít se moučkou z vlastních kostí. A v politice je to to, co vidíme a cítíme, když pustíme televizi. Byl tam taky Ital, celý v černém, který říkal, že Mínótaurus, jehož nazýval Mondotaurem, je bytost, jejíž tělo sestává ze světových dolarů. Prý je hloupé věřit, že všechno je řízeno skrze peníze – proč skrze, a ne penězi samotnými? Mondotaurus je nečistý duch, který vládne celému světu a nutí všechny lidi bez výjimky bloudit v páchnoucím labyrintu vlastního zažívacího traktu. A jeho dva rohy jsou ve skutečnosti... To už jsem zapomněl.

Monstradamus

Nevadí, to si dokážu představit.

Nutscracker

Pak se tam objevil taky kněz s vlídnýma očima, který vysvětloval, že tvůrce labyrintu je náš spasitel, který nás velice miluje. Asi tak, řekl ten kněz, jako my milujeme malé děti.

Monstradamus

A co navrhovali?

Nutscracker

Všechno vždy skončilo u toho, kolikrát se má zabočit doprava, kolikrát doleva a v jaké posloupnosti. Na to měl každý z nich jiný návod.

Monstradamus

A v tom to možná celé bude. Nehledat, kde je východ, ale pochopit, že život je křižovatka, na které zrovna stojíme. V takovém případě labyrint zmizí. Celý totiž existuje jen v našich představách, kdežto ve skutečnosti nás vždy čeká jen jednoduchá volba – kam se vydat dál.

Nutscracker

Jistě. A Mínótaurus nám nic neudělá, protože dnešní my už tu nebudem, až nás konečně dohoní. To někdo z nich říkal taky.

Organizm (-:

A co máš za dveřma ty, Monstradame? Už bys nám to moh říct, protože jsi poslední.

Monstradamus

Asi tě zklam, Organisme.

Nutscracker

Uvidíme. Tak co tam máš?

Monstradamus

Slepou chodbu.

Nutscracker

Jak to myslíš?

Monstradamus

Prostě několik metrů chodby, která končí hladkou betonovou zdí. A na té je vyvedeno dost ponuré graffiti. Nebo mám jen pocit, že je ponuré. Někdo tam fluorescenční fialovou barvou vytvořil otisk gigantického razítka z ně-

jakého oficiálního lejstra samotných pekel. Ve středu je římská sedmička, kolem níž se spirálovitě rozbíhá dlouhatánský nápis, jaké po sobě nechávají různé party z ulice. Všelijaké klikyháky, muří nohy, šipky a blesky, z nichž nevyrozumíte ani slovo. Ale obrazotvornost to jítří.

Nutscracker

Takže slepá chodba?

Monstradamus

No ano.

Nutscracker

A to je všechno?

Monstradamus

Ne tak docela. U zdi přímo pod razítkem stojí stůl. U stolu štokrle. Na stole leží list papíru, tužka a pistole s jedním nábojem.

Nutscracker

A co labyrint?

Monstradamus

Řekl bych, že ten začíná až dál.

Organizm (-:

To je teda přímo záviděníhodná elegance.

Monstradamus

Nezávid. Ty máš taky slepou uličku, ale delší a s překližkovými přepážkami. Louskáček má zase místo překližky televizi. Všichni jsme ve slepé uličce, jediné že se na to nepřijde hned, ale až po nějaké době.

Nutscracker

Možná že v tom to právě je – jestli se na to přijde hned, nebo až po čase. Nemyslíš si, že ta „nějaká doba“ před tím, než pochopíme, je vlastně život?

Monstradamus

Možná. Jenže mě už nebaví všechny ty labyrinty, ve kterých se nedá ani zabloudit, ani uniknout na svobodu. Jakož i všichni ti Mínótauri se xxx rohy, co slibují, že mě už co nevidět dovedou ke hvězdám. Dost by mě zajímalo, co místo toho uvidí Théseus. Dal bych hodně, abych se tohle dověděl.

Nutscracker

A k čemu potřebuješ vědět, co uvidí on?

Monstradamus

Možnost dostat se ven, Louskáčku, je dána tím, zda východ vidíš nebo ne.

Nutscracker

Už jsem přece říkal, že v Helmákově případě je to jinak. Helmák je schopen vidět cokoli. Třeba schéma vlastní helmy. Jenže co je mu to platné...

Monstradamus

A to mě právě zajímá - jestli má hlavu, nebo jen helmu hrůzy. Jářku, Thésee! Já vím, že mě slyšíš!

Nutscracker

Upřímně řečeno jsem si dlouho myslel, že Théseus jsi ty, Monstradame.

Organizm (-:

A já si zase byl jistej, že Monstradamus je ve skutečnosti Mínótaurus.

Monstradamus

Už jsem to říkal. Všechno závisí na tom, v které části separačního labyrintu pukla bublina naděje.

Sartrik

A nenapadlo vás, že Théseus bych moh bejt já?

Nutscracker

Ahoj, Sártríku. Přiznám se ti, že ani jednou.

Organizm (-:

Ani kdyby mě zabil.

Sartrik

Ty se moc nepošklebuj, hajzle.

Organismus):

Já du. Bavte se s ním sami.

Sartrik

Monstradamus právě řek, že všechno se určuje podle toho, co vidíme. Tomu bych rozuměl tak, že když někdo postihne to nejdůležitější, tak je Théseus. Říkám to dobře, Monstradame?

Monstradamus

Možná. Ale co to je - to nejdůležitější?

Sartrik

Hned vám to vysvětlím. Všim sis, že nikdy neexistujeme naráz a dohromady, ale vždycky jen popořadě?

Monstradamus

Zajímavý postřeh. To mluvíš o textu na monitorech?

Sartrik

To mluvím vo vůbec. Ale kdyžs to nepochopil, zeptám se tě jinak. Helma hrůzy je stroj. Jenže co ho pohání? Co má místo benzínu?

Nutcracker

Je vyřízený, Monstre. To je delirium. Potřeboval by ka-pačku.

Monstradamus

Počkej, Louskáčku. A co má tedy místo benzínu on?

Nutcracker

Že by vodečku?

Sartrik

Proč vodečku? Ty si myslíš, že jsem vožralý xxx a ničemu nerozumím? Místo benzínu mám Thésea.

Monstradamus

Vysvětleli nám to laskavě.

Sartrik

Vzpomínáte si, jak se Ariadna podívala do zrcadla a uviděla ten klobouk se závojem, a pak pochopila, že to je taky helma hrůzy? Benzín, na kterej to všechno běželo, byla vona sama, je to jasný? Všechno je udělaný z toho, co někdo vidí. Protože z něčeho jinýho se to prostě udělat nedá. Když nebude nic vidět, nebude tu ani klobouk, ani závoj, ani konvalinky. Nic. Je to jasný? Théseus je ten, kdo se dívá do zrcadla a Mínótaurus je zase to, co vidí, protože má helmu hrůzy.

Monstradamus

Ty chceš říct, že Mínótaurus je prostě iluze?

Sartrik

Poslouchej, co říkám, a dovíš se, co chci říct. Vidí tu bronzovou tlamu s rohama, protože se skrz ty dírky dívá do zrcadla na sebe. Bez Thésea by nebylo ani Mínótaura, xxx.

Nutscracker

Rozumíš tomu, Monstre?

Monstradamus

Přirozeně. Když si nasadíš masku Batmana a podíváš se do zrcadla, uvidíš Batmana. Jenže maska sama sebe nevidí nikdy.

Sartrik

Přesně takhle to je. Helma hrůzy je normální vodraz, kterej vidí Théseus - a nic jinýho. Když se ale rozhodne, že je tam vopravdu Mínótaurus, začne mu sprostě nadávat a hádat se s ním vo smysl života, tak se Mínótaurus vobjeví, to si teda pište. A pak už se helma hrůzy sundat nedá. Rozumíte tomu, vy svině? Já vim všechno.

Nutscracker

Tomu už po pokoji nejspíš běhají bílí minotauřci. To je panečku labyrint. A ani nemusí nikam chodit.

Monstradamus
Proč jsme svině?

Sartrik

Protože jste normální součástky helmy hrůzy. Na to jsem přišel už dávno. Vona je to pěkná xxx, když člověk pochopí, že všichni, úplně všichni, jak přátelé, tak nepřátelé, jsou jen součástky! Ale teď nemluvim vo vás. V tom smyslu, že pro mě nejste ani přátelé, ani nepřátelé. Ale součástky jste betonově. Třeba ty, Monstradame, a ty, Louskáčku - vy jste rohy. A budete trčet tak dlouho, až se nakonec něčeho dotrčíte. Kdežto Ariadna je labyrint, ale jinak docela dobrá holka. Ugly je minulost, ze který se mi dělá špatně. A Organismus zase budoucnost, ze který se mi dělá ještě pětkrát špatnějc. Kdopak nám ještě zůstal? Romeo s Izoldou? No tak to je rovnou dvojitá xxx, která se v celý týhle xxx smaží.

Nutscracker

A Théseus jsi ty?

Sartrik

Jasně. Proto s váma taky nikdy nemluví.

Nutscracker

Jak to dokážeš?

Sartrik

Přece tím, že vy všichni jste jen takový stíny, kdežto já jsem tu jedinej živej. Vy jste prostě kanály v závitech mého mozku. Všechny ty vaše Rolls-Royce, Lolity, Ferrari a Berlusconiové, celý to vaše nedávno vyholený a naleštěný osobní kouzlo, ta vaše zahrada zázraků, v který vás někdo denně xxx pod peněžním stromem - a tohle všechno jste udělali i z mé hlavy! A přitom já jsem pro vás nikdo, a vy pro mě všechno. Co tomu říkáte? V mé vlastní hlavě!! Ale já vás vyhodím, jednoho krásného dne vás všechny vyhodím! Já vám ještě zahraju fantazii kurva-dur pro dudy a průjezd!

Nutscracker

Doufám, že mi neřekneš, že rozumíš i tomuhle, Monstre.

Monstradamus

Řekl bych, že ano, i když stoprocentně si tím jistý nejsem.

Nutscracker

Tak mi tu latinu přelož.

Monstradamus

Je v tom taková hodně hluboká myšlenka. On chce říct, že helma hrůzy je obsah rozumu, který se snaží nahradit rozum sám, a dokazuje, že ten obsah tu je, kdežto rozum, kde onen obsah vzniká, tu není. Neboli že rozum je prostě jeho funkce.

Nutscracker

Komu to dokazuje?

Monstradamus

Sobě. Rozumu určitě ne. Protože rozumu je to, jak se Sártrík ráčil vyjádřit, u xxx.

Nutscracker

A kde to dokazuje?

Monstradamus

Jakto - kde? Přece v rozumu. Kde jinde.

Nutscracker

Do takovýchto výšin se člověk bez flašky nevyškrábe. Při-
nejmenším já rozhodně ne.

Sartrik

Hele, Monstradame, ale ty jsi teda borec! Tys to teda
řek ohromně. Až jsem tomu sám porozuměl. To sou teda
věci, co? Protože když se teda tahle myšlenka dotáhne
do konce, tak by bylo třeba všechny ty anglický astrofy-
ziky a celou tu xxx akademii věd strčit za katr!

Monstradamus

Proč hned za katr? Jen ať se snaží dál.

Sartrik

No teda! Ty si teda fakt řízek! Ty jsi Théseus, určitě ty,
vo tom žádná.

Nutscracker

Ale ty jsi taky reálný Théseus, Sártríku. Nenašels nako-
nec třeba i východ?

Sartrik

Dávno. Jenže teď se před nim plazej zmije, plno zmijí.
Ale až se vodplazej, tak vod vás uteču.

:- (())

Monstradamus

Ariadno! Dobré ráno?

Ariadna

Dobré ráno.

Monstradamus

Vidělas skřeta?

Ariadna

Viděla.

Monstradamus

Tak vyprávěj.

Ariadna

Byla jsem v budově na náměstí před fontánou. Už jsem o ní mluvila, vzpomínáte si? Vypadá chmurně, jako by v ní kdysi dávno hořelo a pak se ji několikrát pokoušeli dát do pořádku, ale marně. Uvnitř to vypadá stejně. Jako zamaskované spáleniště. Ani nevím, kde se ve mně ten pocit bere. Všechno je tam nové, drahé a luxusní – asi jako v těch skleněných palácích, co se dneska pronajímají firmám. Vzduch je všude chladný a čistý a kouřem to tam rozhodně nepáchne. Kdovíproč se ale člověku pořád zdá, že by stačilo sejmut zdi dubové ostění – a uvidí dočerna očazené cihly.

Monstradamus

Jak jsi pochopila, že je to ta samá budova?

Ariadna

Přistoupila jsem k oknu a vyhlédla ven. Dole byla fontána s hady, u které jsem poprvé viděla Asteriska. A u té fontány začínala ulice s palmami ve velkých květináčích. Ulice se táhla až na samý kraj města a končila obrovitým

triumfálním obloukem, který posypalo žluté listí. Před obloukem stála na zemi bronzová socha velikosti nákladáku. O ucho měla opřené štafle a na čele měla zlatou hvězdu a nápis Hrob neznámého Helmáka.

Nutscracker

Jak jsi dokázala tohle všechno postřehnout?

Ariadna

Prostě jsem se tím směrem podívala.

Nutscracker

A přečetlas ta slova na takovou vzdálenost?

Ariadna

Copak ve snu existují nějaké vzdálenosti? Neexistují - tam je jen to, co se člověku zdá. No a mně se zdálo, že na čele sochy byl tenhle nápis. O vzdálenostech se mi nezdálo nic.

Monstradamus

Rozumím. A cos viděla ještě?

Ariadna

Čím dál od hlavní ulice, tím byly domy menší. Město ohraničovala kruhová stěna, za kterou začínala běžová poušť. Ještě dál bylo vidět šedomodré hory, ale možná to taky byly podvečerní mraky. Víc už jsem si toho prohlédnout nestačila, protože to se na chodbě zrovna objevil jeden ze skřetů. Někam spěchal a vypadal dost válečnický - hábit měl přetažený řemenem, na němž se houpala krátká šavlička. Ani se nezastavil a jen mi gestem pokynul, abych ho následovala. Začali jsme stoupat po schodech. Na cosi jsem se ho zeptala, ale on mi poručil, abych mlčela. Řekl, že jeho pánovi hrozí nebezpečí - někdo ho chce zabít. Proto se teď všechny otázky a odpovědi přísně sledují a zaznamenávají. Zeptala jsem se ho, kdo chce zabít jeho pána, ale on jen zamumlal, že odpověď na tuhle otázku je taky třeba zadokumentovat. Přišli jsme do velké místnosti, v níž se podél zdí táhly únavně stejné regály se šanony - vypadalo to na nějaký archiv. Uprostřed stál kulatý stůl, jakoby dvojitý - půl metru nad stolovou deskou byla další, menší a otočná. Dřív se takové dělaly v bufetech, aby se každý ke každému jídlu dostal

co nejrychleji. Skřet si ke stolu sedl a ukázal mi na židli naproti. Sedla jsem si; přede mnou stál kalamář s pravním husím brkem a ležely tam desky s papírem. Stejný kalamář a desky měl i skřet. Přikázal mi, abych napsala svou otázku a položila ji na horní desku stolu. Tak jsem napsala: „Kdo chce zabít Mínotaura?“ To pero ostatně psalo velmi tence a lehce. Skřet mezitím ze svých desek taky vytáhl papír a taky něco napsal. Položili jsme listy na pohyblivý kruh, skřet jím pootočil o sto osmdesát stupňů, takže před ním se ocitla moje otázka a přede mnou jeho odpověď. Byla krátká. „Však víš sama.“ Zato to bylo napsáno na erbovním papíře. On prostě mou otázku znát nepotřeboval, věděl ji předem.

Nutscracker

Erbovní papír? A co to bylo za erb?

Ariadna

Hvězdička zarámovaná do vavřínových ratolestí. Vypadala velice solidně a na ohmat byla vypouklá. Byla to ražba. A pod erbem byl nápis „Per aspera ad asterisk“. A ten pa-

pír byl s vodoznakem. Kromě toho bylo v pravém horním rohu listu třímístné číslo. Ty papíry byly číslované. Jen jsem se chtěla zeptat, Monstradame, co znamená ten nápis?

Monstradamus

Existuje výraz „Per aspera ad astra“ - „Přes útrapy ke hvězdám“. No a tahle varianta by tedy znamenala...

Organizm (-:

Z xxx do xxx.

Monstradamus

Možná v poetickém překladu. Co bylo dál, Ariadno?

Ariadna

Dál jsem vždycky napsala otázku a on odpověď. Možná by bylo nejlepší, kdybych vám to rovnou z těch papírů všechno přepsala.

Monstradamus

Jak „přepsala“? Copak ty máš ty papíry?

Ariadna

Ano.

Monstradamus

Jak se k tobě dostaly?

Ariadna

Nevím. Když jsem se probudila, tak ležely vedle postele.
Možná je přinesli ti, co sem chodí uklízet.

Monstradamus

A to sis ničeho nevšimla?

Nutscracker

Monstre, ty se podobáš člověku, který se proměnil v býka
a teď se diví, že má na ocase zvoneček.

Monstradamus

To má být nějaká narážka - to s tím býkem?

Ariadna

Víte co, já odpovím na vaše otázky a půjdu se najíst, ano?
A vy si to zatím proberete.

Monstradamus

Samozřejmě, Ariadno.

Ariadna

O první otázce už jsme mluvili, takže půjdeme dál.

Otázka:

„Jak se z ničeho může vytvářet všechno ostatní?“

Odpověď:

„Viz odpověď na další otázku.“

Další otázka:

„Jak je možné, že se helma hrůzy může nacházet uvnitř
jedné své vlastní části?“

Odpověď:

„Helma hrůzy štěpí jediné, co je, na spousty toho, co
není. Protože však helma hrůzy ani zdaleka není oním
jediným, co je, sama taky patří ke spoustě toho, co není.
A to, co není, může samo se sebou navazovat jakékoli

myslitelné i nemyslitelné vztahy, protože tyto vztahy stejně nikde neexistují – vyjma helmy hrůzy, která ve skutečnosti taky neexistuje.“

Otázka:

„Znamená to, že v helmě existuje další helma, v té ještě další a takhle až donekonečna na obě strany?“

Odpověď:

„Jedinec A může být součástí helmy hrůzy, již si nasadil jedinec B, ovšem jedinec B může být zároveň součástí helmy hrůzy, již si nasadil jedinec A. V čemž spočívá konečná a definitivní nekonečnost na obě strany – a ti dva často bývají docela dobří lidé.“

Otázka:

„Řekněte nám něco o týlním copu.“

Odpověď:

„Čím delší a tlustější, tím dívčině milejší.“

Nutscracker

To zní všechno velice logicky.

Ariadna

„Jak funguje separační labyrint?“

To bylo zajímavé. Skřet stačil svou odpověď napsat dokonce rychleji než já otázku, už ji hodil na horní desku a začal jí otáčet. V polovině ale otočnou část stolu zastavil a starostlivě se zeptal: „Líbí se ti u nás na návštěvě? Ale doopravdy...“ Tak jsem mu řekla: „Moc ne. A kdybych to měla říct doopravdy, tak vůbec ne.“ Tak zatočil horní deskou dál a já dostala lejtro s odpovědí: „Přesně takhle funguje...“

Organizm (-:

Jasně. A ptala ses, proč se helmě hrůzy říká helma hrůzy? Na to jsem se ptal já, vzpomínáš si?

Ariadna

Vzpomínám. To byla poslední otázka, kterou jsem stihla položit.

Organizm (-:

No a co?

Ariadna

Skřet mě požádal, abych ho omluvila. Řekl, že mu zrovna došly papíry. Slíbil mi ale, že už brzy určitě odpoví i na tohle.

Nutscracker

A co bylo dál?

Ariadna

Dolétl k nám nízký ohavný zvuk jakéhosi rohu nebo snad trouby. Ale možná to bylo taky bučení. Skřeta to tak překvapilo, že pustil svůj kalamář na zem, ten se rozbil a po podlaze se rozlila velká modrá louže. Řekl, že jeho pán si ho volá na pomoc, a utekl. Ještě stačil křiknout, že už brzy možná poteče krev, ale že ta krev bude pomstěna.

Nutscracker

Krev?

Ariadna

Ano.

Romeo-y-Cohiba

Tak už jste si popovídali? Kdy se proboha dostanou ke slovu taky vostatní?

Nutscracker

Ale nikdo ti přece nebrání, Romeo.

Romeo-y-Cohiba

Jsi tady, Izoldo?

IsoldA

Ano. Jak ses včera dostal domů, ty dobytku?

Romeo-y-Cohiba

Proč dobytku?

IsoldA

A jak ti asi mám po tom všem říkat?

Romeo-y-Cohiba

Po čem všem?

Isolda

Přece po tom, jak ses včera choval!

Romeo-y-Cohiba

Já? Já?! A jak jsem se teda podle tebe choval?

Isolda

Hlavně nedělej blbýho.

Romeo-y-Cohiba

A máme si zrovna tohle vykládat před ostatníma?

Isolda

Takže jich se stydíš, a mě ne? A ještě se nakonec budeš ptát, jak ses choval? No dobře, odpovím ti. Jako tupé zvíře - takhle ses choval. Jako mimořádně neomalené a zvrhlé zvíře, které si je jisto svou beztrestností.

Romeo-y-Cohiba

No to je ohromný. To teda koukám! Tak to já ti tedy taky ledacos řeknu. Po tom tvém včerejším oplzlém vyvádění

si připadám jako poplivaný. Mám pocit, jako by mi někdo do duše stříknul nějaký hnus, po němž mám v hlavě kalno a nechce se mi žít.

Isolda

Pokud jde o vstříkování hnusu, po kterém se nechce žít - tak to jsi teda udeřil hřebíček na hlavičku. V životě bych se neodhodlala něco takového napsat. I když je to přesně to, co cítím. Mě by bývalo ani nenapadlo, že skrz tak úzký otvor...

Romeo-y-Cohiba

A dost! Nechci, aby to poslední, co ode mě uslyšíš, teda uvidíš, byly odporné nadávky. Proto laskavě přestaň. Všimla sis, jak dlouho jsem včera nešel? A víš proč? Nejdřív jsem nemohl najít cestu, protože někdo přeházel značky, co jsem si předtím udělal na křižovatkách. Zabloudil jsem a dostal se do míst, kde jsem nikdy předtím nebyl. Byla to slepá větev labyrintu, na jehož konci stála staromódní červená telefonní budka s britským znakem. Jako bývaly dřív v Londýně. Zašel jsem dovnitř. Byla tam

tabulka s adresou: Hampton Court Maze, Blind Alley 4, East. A pod touhle adresou bylo tužkou připsáno telefonní číslo a jméno Isolda. Tak jsem volal a volal. Bylo obsazeno a mě nakonec napadlo, že volné to číslo nebude nikdy. A přesto jsem pokaždé, když jsem číslo vytáčel, na několik vteřin uvěřil, že co nevidět uslyším tvůj hlas. Losoldo. Legalito. A ta naděje, to slepé trnutí duše, asi jako na odrazové hraně lyžařského můstku před skokem do mlhy, vše to, co jsem stačil procítit, zatímco se číselník vracel do výchozí polohy a já s tichým cvrčením vytáčel poslední číslici tvého falešného telefonu, procítit onu převrácenou nekonečnost – tak to bylo štěstí. Osmička, dvě křehké hubinky, jedna na druhé, a nejasná linie keřů za uprášeným sklem...

Isolda

To je tak dojemné, že se snad rozpláču. Jedině pořád nechápu, jak jsi po prožitcích tak vznešených mohl udělat to... tu... ani nevím, jak to pojmenovat. Z toho by se snad i pedofil pozvracel.

Romeo-y-Cohiba

A co já vlastně tak zvláštního dělal? To ty jsi tak příšerně vyváděla. Jediné, co si můžu vyčíst, je, že jsem ti nekladl odpor. Přestože takové přání se ve mně zrodilo hned, ještě předtím, než to začalo doopravdy bolet.

Isolda

Jak můžeš takhle nestoudně lhát? Ačkoli – co zrovna od tebe by člověk mohl očekávat...

Monstradamus

Promiňte, že se vměšuji do vaší debaty – já vím, že to nesnášíte. Ale třeba dám vašim myšlenkám a pocitům nový směr. Na plánu, který Izolda viděla v parku, bylo napsáno „plán labyrintu ve Versailles“. Kdežto telefonní budka, odkud volal Romeo, je – pokud můžeme věřit nápisu – na jednom londýnském předměstí. Chápete už, kam mířím?

Nutscracker

Já bych ty nápisy nebral vážně. Isolda má za dveřmi

zhruba stejné Versailles, jako Romeo Londýn. Ugly by k tomu řekla, že nás čert nabral na rohy. A měla by naprostou pravdu.

Monstradamus

O to se nepřu. Jenže jakákoli dimenze musí mít své vlastní vnitřní zákonitosti. A přestože nás čert nabral na rohy, tak když jeden na nich vidí slovo Versailles a druhý slovo Londýn, dá se předpokládat, že ty rohy budou různé.

Isolda

Co je to za nesmysly?

Romeo-y-Cohiba

To už je snad moc.

Monstradamus

No dobře, Romeo a Izoldo, ale proč jste si usmysleli, že jste někde těsně vedle sebe?

Romeo-y-Cohiba

Protože máme všechno kolem sebe stejný.

Nutscracker

Co všechno? Keře? Keře jsou přece všude stejné.

Monstradamus

Zvláště pak slovo „keře“ na dvou různých monitorech.

Romeo-y-Cohiba

Dokonce i hlínu pod nohama máme stejnou. Běžovou.

Monstradamus

A ta běžová, to znamená co?

Romeo-y-Cohiba

Jak co?

Monstradamus

Jinak bys to popsat nedokázal?

Romeo-y-Cohiba

No tak tmavohnědá.

Isolda

Jaká tmavohnědá? Běžová je přece světle šedožlutá!

Nutscracker

Aha. A jsme doma. Romeo šel na rande s Izoldou, ale narazil na Julii. Kdežto Izolda se těšila na Romea, a dostala se do drápů Tristanovi. A když si představíme, že Julie a Tristan jsou jedna a tatáž osoba, jedna a tatáž tvář...

Ačkoli, to tvář se v tomhle případě asi moc nehodí. Spíš asi tlama. Nebo snad helma?

Romeo-y-Cohiba

Hele, ty jazykozpytče jeden xxx, drž hubu.

Nutscracker

Vzniklá metafora je vskutku děsivá. O succubech a incubech víme už dávno, ale v této strašlivé dimenzi se před mým vnitřním zrakem jasně rýsuje jistý Julitristan, který

je schopen nahradit nikoli jen jednoho, ale oba partnery naráz.

UGLI 666

To neplatí jen v této dimenzi. Proč je cizoložství tak ohavný hřích? Inu proto, učí nás církev svatá, že s cizoložníkem, jehož zaslepuje chtíč, ve skutečnosti obcuje chechtající se ďábel.

Organizm (-:

Hele, Romeo, a chechtal se tam někdo?

Nutscracker

Jak poučné. Helmák dokonce ani neví, koho to xxx. Nebo kdo xxx jeho. Něco je nakresleno na zdi, něco se míhá v průzorech helmy, ale skutečný adresát jeho vášně je přísně anonymní.

Organizm (-:

Tomuhle teda moc nerozumím. A jak to Mínoťaurs dělá, že vymění voba partnery naráz? Že by klátil sám sebe?

Nutcracker

To ne. S Romeem je Izolda, kdežto s Izoldou Romeo. Ale to, co jsi zrovna řekl, je ještě zajímavější varianta. Nad tím bych rozhodně ještě zauvažoval. Omlouvám se za dotěrnost, vážení, ale co se to v tom pavilonu vlastně stalo? Má obrazotvornost se rdí a kolabuje. Vše, co mě zatím napadlo, nestojí za ty emoce, jichž jsme právě byli svědky. Američan od neděle strkal prstík do prdele aneb Poslední tango v Paříži. Uvažuji banálně a naprosto přehledně. Mohl bys mi to upřesnit, Romeo?

Romeo-y-Cohiba

Upřesnit ti to můžu. Jestli ještě jednou strčíš rypák do našeho života, tak si tě najdu a tak tě xxx, že tvůj mozek bude svoje hnusný představy domejšlet rozčáknutej po zdi, je to jasný?

Nutcracker

Jen by mě zajímalo, jak mě chceš najít? Nejsm Izolda a žádný technický průlez mezi námi není. Tím spíš, že vlastně nebyl ani mezi vámi dvěma, ale...

Romeo-y-Cohiba

Uvědom si, že kdybych hodně hledal, tak ten průlez najdu.

Nutcracker

Já jenom pořád nechápu, proč se tak vztekáš? To ti toho kohibáka někdo špatně obřezal, nebo co? To jsem přece nebyl já, ty pitomečku, ale ten váš Julistan.

Romeo-y-Cohiba

To stačilo, Louskáčku. Jdu tě zabít.

Nutcracker

Mně je to u xxx, protože mám helmu hrůzy.

Ariadna

Tohle byste snad nemuseli.

Organizm (-:

Julistán - to vypadá jako název nějakýho mrňavýho, ale mimořádně ničemnýho státečku přesně uprostřed osy zla.

Ariadna

Tohle slovo jsem mimochodem viděla - myslím to Julistán.

Monstradamus

Kde?

Ariadna

Tam, co jsem skřetovi pokládala otázky. V archivu.

Monstradamus

Ale o tom jsi nic neříkala.

Ariadna

Když skřet utekl, zůstala jsem v archivu sama. Nejdřív jsem seděla u stolu a čekala, až se vrátí. Jenže on nešel a nešel. Tak jsem vstala a šla k regálům se šanony, co stály podél stěn. Bylo tam všechno možné. Třeba výpovědi poražených Mínotaurových nepřátel. Nebo protokoly výslechů, při nichž jedni Mínotauři vyslychali jiné Mínotaury. Pak tam byla celá jedna police, plná proto-

kolů osobních konfrontací, které Mínotauři prováděli sami se sebou - říkalo se tomu Alone Together. To asi měli na mysli rohy, ne? Ale nejvíc šanonů obsahovalo odpovědi na takzvané věčné otázky - asi na takové, jaké jsme kladli my. Všechno staré, zažloutlé a uprášené. Víte, jaký pach vydává popsany papír, když ten, co po něm psal, už zemřel?

Monstradamus

A pamatuješ si z toho něco?

Ariadna

Mám tu celou hromádku lejster z různých spisů. Když jsem se probudila, leželo to hned vedle skřetových odpovědí. Ale nového v tom moc není. Věčné otázky nejsou o moc moudřejší než dřív - proto jsou taky věčné.

Monstradamus

Tak nám z toho něco přečti.

Ariadna

Otázka:

„Proč je jsoucí?“

Odpověď:

„Aby se čas měl kde rozdovádět.“

Otázka:

„K čemu hromadit tolik událostí a entit pro dovádění času, když nakonec stejně není jinde než v helmě hrůzy?“

Odpověď:

„Události a entity se ale také nehromadí nikde jinde než v helmě hrůzy, takže vážené dámy a pány žádáme, aby se laskavě nevzrušovali.“

Co tu máme dál... Tohle je o separačním labyrintu...

„A kdo tedy...“ Jistě, to je jasné: „Ten se tam vytváří taky.“

Pak je tu pár stránek z jakéhosi přehledu historických kronik. Analýza protimluvů. Jeden text hlásá, že stavitelem labyrintu je Mínótaurus. Druhý tvrdí, že labyrint stavělo osmnáct tisíc Mínótaurů, uspořádaných ve dvou pracovních kolonách. Třetí přichází s domněnkou, že ty kolony je třeba chápat v přeneseném slova smyslu, protože laby-

rint vytvářejí dva soubory mentálních mimických svalů neboli hemisfér, symbolizovaných býčími rohy. A tak dále. A na konci je pár listů o tom Julistánu. Vypadají docela jinak než ostatní – jsou prastaré a vybledlé. Na mnoha z nich už se nedá skoro nic rozluštit, tak jsou staré. Popsané jsou zvláštním krásným rukopisem. Jsou to překlady skalních nápisů z julistánských jeskyní. Samotné nápisy už dávno podlehly zkáze společně s jeskyněmi, zbyly tu jen kopie kopií. A přeložené jsou jen zlomky. Jednou krátké a nesouvislé, jindy docela jasné a autentické. Mám to číst?

Monstradamus

Přirozeně.

Ariadna

„Začít můžem odkudkoli, naprosto si nečiníce starostí...“

Monstradamus

Začít s čím?

Ariadna

Obávám se, že ty už si starosti činíš. Počkat, to je jiná stránka. Začátek je vlastně tady: „Asterius je vše, co je před námi i uvnitř nás, zejména ‚před‘ a ‚uvnitř‘. Jakmile vtrhne do rozumu, začíná se tvářit jako svět sám a náš vlastní úsudek o něm - se všemi jeho hlasy, které se navzájem tak přesvědčivě přou. Tohle pochopit znamená spatřit Asteria. Začít můžem odkudkoli, naprosto si nečiníce starostí...“

UGLI 666

Neměli bychom raději popřemýšlet, jak si počínat s prominutím v reálné skutečnosti, než poslouchat tenhle blábol? Mně se ani trochu nelíbila ta slova o krvi, která musí být prolita.

Ariadna

„Skutečně pravé jméno Asteria, které nám nad ním dává moc, je Asterius-My. Mágové dávnověku po dlouhá léta odsekávali poslední písmena ve všech nápisech, aby nikdo nepochopil, oč tu jde...“

UGLI 666

Ztrácíme drahocenný čas.

Ariadna

A další list: „Člověk podoben je stromu. Myšlenky v hlavě jeho upodobňují se písňím ptáků v koruně. Kolik ptáků musí se však rozezpívat, aby zjevilo se to, co my za sebe pokládáme? Má strom opravdu svou vlastní píseň? Asterius rovněž stvořen byl k obrazu tomuto...“

UGLI 666

Zacpěte té šílené hubu!

Ariadna

„Nejdůležitější Asteriovo tajemství spočívá v tom, že je naprosto k nepotřebě. Je strážce, který neúplatně ochraňuje to, co sám vytvořil, před tím, co vytvořil on sám. Nehledě na drsnost jeho zevnějšku a vznešenost jeho poslání je vše, co vytvořil - a on sám vlastně taky - čistá nadbytečnost, hra rozumu. A tak když uvnitř tohoto ničeho v bohatě zdobeném rámu na sebe začíná

důrazně upozorňovat strašlivá nevyhnutelnost, nebo když propuká nesmiřitelný boj za triumf skutečných hodnot, vzniká podívaná, z níž bychom se klidně mohli uchechtat k smrti, protože skutečnou pravdou je, že tohle všechno je od začátku až do konce naprosto k ničemu...“

Monstradamus

Co je to za zvuky? Slyšíte to taky?

Ariadna

„Smát se ale musíme tiše, aby se to Asteria nedotklo. On neví, že ve skutečnosti neexistuje – jen tu a tam to začíná tušit, a to ho pak najednou děsí a zlobí. Způsob, jímž se už po mnoho tisíc let snaží proměnit v něco reálného, je strašlivý a hloupý, stejně jako všechna mystéria jeho světa. On, který není, sebe sama zbrocuje krví, která taky není. Ne že by z toho všeho byl najednou reálnější, ale stejně to nemá komu sdělit – kolem něj poskakují jen sluhovští skřeti, kteří za něj prolévají krev a ječí, že za tuto prolitou krev přijde odplata...“

Isolda

Já už to taky slyším. To je ale hnus!

Ariadna

„Asteria není proč se bát. Když se bojíš, znamená to, že na sobě máš helmu hrůzy a on je pánem tvého světa. Jakmile ale helmu sejmeš, Asterius mizí – a pak už není čemu se smát. Obojí – i helmu nosit, i si ji sejmout – je velká chyba. S helmou se prostě nemá dělat nic. Už proto, že ve skutečnosti neexistuje...“

UGLI 666

Je to blíž a blíž, a ta husa toho pořád ne a ne...

Ariadna

„Jsi svobodný a tvá svoboda spočívá v tom, že rozum nemá tělo – i kdyby ti skřeti v divných kloboucích lhali seabevíc. Tělo nemá dokonce ani tělo samo, a tak helmu hrůzy není na co nasadit. Dokud to ale nepochopíš, bude Asterius vším, co vidíš, cítíš, myslíš si a víš. A banální mechanická fraška, kterou součásti helmy rozehrávají

jedna před druhou v průzračné prázdnotě rozumu, se stává celým tvým životem. Když na sobě máš helmu hrůzy, zdá se ti, že je to navěky. Žádná věčnost ale netrvá déle než okamžik. A už se ví, co bude, až ten okamžik pomine - vzpomeneš jsi, kdo doopravdy jsi a zjistíš, že helma hrůzy je docela obyčejná hračka, kterou sis vymyslel ty sám...“

Nutscracker

Co se to děje? Pomoc!!! Zdá se, že ten idiot Romeo...

Monstradamus

Co to má znamenat? Co je to za rachot?

Nutscracker

Vypadá to, že si mě opravdu našel. Pokud je to on. Zvenci někdo divoce buší do dveří. Nebo že by...

Romeo-y-Cohiba

To nejsem já. Já tu mám to samý. Děsný rány.

Organizm (-:

U mě se prohejbaj dveře.

UGLI 666

To je naše poslední hodinka! Kajte se! Přezhnavám vás znamením kříže!

Nutscracker

Myslíš toho uprostřed separačního labyrintu?

UGLI 666

Nemarni své poslední chvíle na hanobení Pána!

Sartrik

Co to má znamenat? Nechte si toho!

Isolda

Romeo! Sbohem, ty mizero!

Ariadna

Dveře se rozžhavují. Co u vás ostatních?

Nutscracker

Nedá se dýchat. Něco je...

Monstradamus

To je on.

Theseus

MÍNÓTAURUS!

Monstradamus: Cože?

IsoldA: Cože?

Nutscracker: Cože?

Organizm (-: Cože?

Theseus: Cože?

Ariadna: Cože?

UGLI 666: Cože?

Romeo-y-Cohiba: Cože?

TheZeus

Fuck U

Monstradamus: BUUUÚ!

IsoldA: BUUUÚ!

Nutscracker: BUUUÚ!

Organizm)-: BUUUÚ!

Theseus: BUUUÚ!

Ariadna: BUUUÚ!

UGLI 666: BUUUÚ!

Romeo-y-Cohiba: BUUUÚ!

Organizm (-:

Co to bylo, panstvo, to teda nekapíruju...

Nustcracker

Řekl bych, že už to vychládá. A utichlo to.

IsoldA

Copak to nechápete? To byl přece Théseus!

Romeo-y-Cohiba

Théseee! Už jsme se tě nemohli dočkat!

Monstradamus

Thésee. Konečně. Kde jsi? A co kolem sebe vidíš?

UGLI 666

Mnojo.

Organizm (-:

Vozvi se, Thésee!

Nutscracker

Nechme toho, to nemá cenu.

UGLI 666

Je pryč.

Monstradamus

Že by opravdu odešel?

Nutscracker

Odešel.

IsoldA

Ale co tedy bude...

UGLI 666

Mínótaurus už není.

Ariadna

Držte se, otče.

Monstradamus: Synku!

IsoldA: Synku!

Nutscracker: Synku!

Organizm (-: Synku!

Sartrik: Synku!

Romeo-y-Cohiba

Můžeme to brát tak, že nás zachránil. Mohl přece klidně zabíjet, když všechno viděl.

Nutcracker

Nemohl. Protože to by si helmu nikdy nesundal. On není dobrý, on prostě jen všechno věděl.

Ariadna

Já slyšela, že když člověk tohle ví, tak to ví právě proto, že je dobrý.

Nutcracker

A já zase slyšel, že když je člověk dobrý, tak je to proto, že to ví.

Organizm (-:

A nejní nám to nakonec jedno? Čím jsme se vlastně prozradili?

:- (((((

Organizm (-:

Nemáme ho chvilku hledat? Co když tomu ještě pořád věří...

Monstradamus

Čemu?

Organizm (-:

No celý tý xxx. Že má tělo. Který má v pokojíčku.

Ariadna

Ale ten tomu přece nikdy nevěřil.

UGLI 666

Zbytečně se rozptylujeme. A těkáme. Tohle nejsou řeči k věci, pořád samé Versailles a Gioconda.

Isolda

Ugly, a nevádí ti, že tu teď bydlíme?

UGLI 666

Tentokrát všechno vyžvanila Ariadna. Proto se taky pomátl.

Monstradamus

A co navrhuješ?

UGLI 666

Nemluvit o tom.

Nutscracker

Tos tedy přehnala. A jak se v takovém případě doví, že má na sobě helmu? Přece mu nemůžeme jen tak beze slova nasadit na hlavu něco, co neexistuje. Vysvětlit se

mu to musí. A nejlepší je začít už v dětství. Jenže ne tak, aby to hned pochopil, nýbrž tak, aby si tím vším prošel sám. Nejlepším průvodcem po labyrintu mezi námi všemi je Ariadna. Ta je na labyrint přímo mistr.

UGLI 666

Ty teď mluvíš o tom, Louskáčku, co musí dělat. Kdežto já zase o tom, co už předvedla. A v čem je takový mistr, že se tak ptám? Labyrint je přece jakákoli trasa, po níž hnali Helmáka.

Monstradamus

To je pravda. Jedině že tím tvým kruhem, Ugly, neznámo proč už dávno nikdo nechodí.

Sartrik

Teda... Jakým kruhem?

Monstradamus

Tak už ses probral, hrdino? Řeknu vám anekdotu, panstvo. Představte si, jak se Sártrík probudí z opice. Ze

včerejška si nepamatuje nic. Vedle něj je kaluž krve. Kolem dokola labyrint. A Mínótaurus nikde. Sártrík zvedá oči ke stropu a šeptá: „Já ho zabil... Zabil a se-žral...“

Isolda

Jakýpak vtip? Přesně takhle to přece bylo...

UGLI 666

Tvůj vtip je starší než labyrint, Monstradame. Radši zhodnoťme situaci, protože ta je velmi vážná. Ariadna nás jednou zničí.

Isolda

Nech už toho mlžení, Ugly. Ariadna za nic nemůže, všechno to v opici vyžvanil Sártrík.

Sartrik

U vás za všechno vždycky může Sártrík.

Isolda

Tebe bysme nejradši měli nakopat do xxx. Co ses do toho xxx? Co tě to napadlo? Tlamo vožralá...

Monstradamus

Ale jak a kde zjistil Jméno?

UGLI 666

Vždyť mu to Ariadna všechno rovnou a bez šifer vyslepičila.

Nutscracker

Tak proč nás nerozpustil všechny, když Jméno zná?

Monstradamus

Však nás rozpustil. A že se rozpustil sám, to se nám ostatním jenom zdá.

UGLI 666

A nechtěla bys nám vysvětlit, Ariadno, proč se ti zrovna on líbil víc než my ostatní?

Ariadna

Nech si toho. Jestli chceš, tak můžeš po labyrintu provádět místo mě.

UGLI 666

To si ještě povíme. Však já ještě předvedu, co jsi zač!

Romeo-y-Cohiba

Já ale zatím nechápu, kdo to odpovídá... Ariadna nebo Sártrík?

UGLI 666

Ariadna má určitě máslo na hlavě. V Mínoťtaurovi přece byla hned vedle Thésea, tak se spolu asi sčuchli.

Ariadna

Laskavě si promysli, na koho chceš ňafat. Abys nakonec nezabloudila ve vlastním kostelíčku, je to jasný? Tady se musíš držet mého vlákna. Jiné tu není.

UGLI 666

Slyšeli jste to? No tak - slyšeli jste to všichni? Napadlo tě někdy, tati, kam se vrátím, až uteče k tomu mizerovi?

Nutscracker

Nekrákej laskavě.

Organizm (-:

Ale co si teď počneme?

Monstradamus

Jak to - co? Budeme pokračovat v diskurzu.

Nutscracker

To jistě. Ale v jaké roli?

Monstradamus

Naše role, Louskáčku, je pořád stejná. Civět dál na monitor jako Pavlova čuba do zrcadla.

Nutcracker

Já měl ale na mysli, co teď budu zač...

Ariadna

To nám řekne tatka.

Nutcracker

Ale co jsme...

Monstradamus: PRE PARSIPHAЕ HUM HUM MINO-
SAUR

Isolda: PRE PARSIPHAЕ HUM HUM MINOSAUR

Nutcracker: PRE PARSIPHAЕ HUM HUM MINO-
SAUR

Organizm (-: PRE PARSIPHAЕ HUM HUM MINO-
SAUR

Sartrik: PRE PARSIPHAЕ HUM HUM MINOSAUR

Monstradamus

Jen tohle ne! Tohle v žádném případě!

Nutcracker

Ale co? No co? Já to přece taky nechci! Nikdo to nechce!
Jenže jak to tedy uděláme? Jak?

UGLI 666

Ticho!

Romeo-y-Cohiba

Hlavně žádnou paniku!

Organizm (-:

Klídek...

Monstradamus

Prosím vás, ne!

UGLI 666

Uvolni se laskavě. Ty jsi naše hlavinka, a ta přestane bo-
let nejdřív.

Monstradamus: Uáá! Uáá! Uáá!

Isolda: Uáá! Uáá! Uáá!

Nutscracker: Uáá! Uáá! Uáá!

Organizm (-: Uáá! Uáá! Uáá!

Sartrik: Uáá! Uáá! Uáá!

Ariadna: Uáá! Uáá! Uáá!

UGLI 666: Uáá! Uáá! Uáá!

Romeo-y-Cohiba: Uáá! Uáá! Uáá!

Ariadna

Ahoj, bráško. Ty jsi teda ale zrůda.

Organizm (-:

Zato teď budeme Mínósaurus. Prehistorickej drak.

UGLI 666

To jsme ale byli vždycky, cheche. Lidská podoba nám jen překážela. A býcí vlastně taky.

Organizm (-:

Teď ale budeme drak. Vzlétneme k nebesům, nebo se

ponoříme do moře. Třeba to pro nás opravdu bude lehčí.

Monstradamus

Lehčí? Když je naším srdcem Sártrík? Teď nám pořád bude špatně. Trvale. Ať se potopíme, kam chceme, a ať na sebe vezmeme jakoukoli podobu. A je jedno, zda budeme vypadat jako Lolita, nebo jako Rolls-Royce.

Romeo-y-Cohiba

A co když se Sártrík upije tak, že se taky pomine?

Nutscracker

Hlavně nemluvme nesmysly. Helma se sundat nedá.

Organizm (-:

Ale Théseus si ji přece sundal.

Nutscracker

Ten si ji možná ani nenasadil. Protože kam by se teď poděl? Tam jsou jen džípy, příboj a slunce. A samozřejmě

hrůza. To prosím nepředpokládám, to jako profesionál dobře vím.

Isolda

A kde je teď?

Nutcracker

Není nám to nakonec jedno? Teď už ho nezastavíme.

Monstradamus

Je mi špatně, doxxx.

Isolda

Mně taky, doxxx.

Nutcracker

Mně taky, doxxx.

Organizm (-:

Mně taky, doxxx.

Sartrik

Mně taky, doxxx.

Ariadna

Mně taky, doxxx. Je čas odtud zmizet.

UGLI 666

Mně taky, doxxx.

Romeo-y-Cohiba

Mně taky, doxxx.

Sartrik

A v břiše jak mi kručí, doxxx. Poslyš, Monstradame. Ale jedny věci pořád nerozumím. Kde se to celý odehrávalo?

Monstradamus

To jsi opravdu tak blbej, nebo nemůžeš vystřízlivět? V helmě hrůzy.

VIKTOR PELEVIN

Sartrik

Jé! A komu?

Monstradamus

Tobě.

*

Poznámka:

Při vzniku tohoto textu nezahynul(a) ani jediný(á) antic-
ký(á) jinoch/dívka.